

**QUA TÀNG
CÚC SÔNG**

MAI HƯƠNG VINH THẮNG
biên soạn

ÌNH YÊU

KHÔNG BẰNG

LỜI NÓI

nhà xuất bản giáo dục

CÓ BAO GIỜ...

Có bao giờ...
Bạn đến bên bà lão đang lúng túng trước làn xe đông đúc, nắm lấy tay bà và nói: “Bà để cháu dẫn qua đường nhé!”. Bà lão mỉm cười. Khó khăn bon chen giữa cuộc đời bỗng nhẹ nhàng hơn.

Có bao giờ...

Bạn chia sẻ những mẫu bánh kem - món quà sinh nhật của bạn - với những đứa trẻ lang thang đến đũa ở ven đường. Hôm sau, khi bạn bất chợt đi qua, những đứa trẻ reo gọi tên bạn và vẫy tay chào. Nỗi cô đơn giữa đất khách quê người của đứa con gái ở trọ chốn Đô thành chợt tan biến...

Có bao giờ...

Bạn lễ phép chào bác giữ xe, cô lao công ở trường. Thoạt đầu cô lao công và bác giữ xe đều nhìn bạn ngạc nhiên. Nhưng rồi vài ngày nữa, bạn đang buồn rầu vì một điểm số kém, bất chợt cô lao công rồi cả bác giữ xe gọi bạn lại: “Bị điểm kém hả bé? Thôi, đừng buồn nữa...”. Tự nhiên khoe mắt bạn bỗng cay cay. Thật hạnh phúc khi trong cuộc sống có được người quan tâm đến mình!

Có bao giờ...

Bạn hỏi thăm sức khỏe một cô gái ăn mặc diêm dúa, làm cái nghề bị xã hội rẻ khinh. Cô gái ấy ngược lên nhìn bạn, đôi mắt lạnh lùng thường ngày chợt ánh lên niềm vui, đôi môi khô héo bỗng tươi như đóa hoa hồng: “Cảm ơn em! Chị chỉ bị cảm nhẹ thôi...”. Bạn có tin không nhỉ, sự quan tâm thật lòng của mỗi người chúng ta có thể xoa dịu, cứu rỗi được những tâm hồn đang bơ vơ lạc lối?

Có bao giờ..

Bạn quay lại trường xưa. Khoanh tay, thẳng người cúi đầu chào thầy cô giáo cũ như thời còn là đứa học trò tiểu học. Bất chợt, thấy một đứa học trò nhỏ của thầy hay cô chạy đến mép máo: “Bạn N. lấy thước đánh đầu con...”.

Bạn bật cười, nhớ lại thời xưa cũng từng “quấy rầy” thầy cô bằng những lý do lặt vặt: mẫu bút chì, viên phấn... Nét bé bỏng trẻ thơ với thầy cô lúc nào cũng đáng yêu như vậy!

Và có bao giờ...

Bạn sẽ đọc được những điều này và bảo ngay: “Những cái “bao giờ” này tôi đã từng “có” rồi!”. Lúc đó, có lẽ sẽ mỉm cười và cuộc đời cũng đang mỉm cười với bạn...

HÃY BIẾT QUÝ TRỌNG

Nhìn thấy một người yêu bạn sâu sắc vì bạn mà thay đổi.

Vì yêu bạn, anh ấy không còn tính khí ngoan cố.

Vì yêu bạn, anh ấy luôn cảm kích người khác.

Vì yêu bạn, anh ấy xem niềm vui của bạn cũng như niềm vui của anh ấy.

Yêu một người là không có nguyên do.

Anh ấy không hối hận khi cho đi và cho rằng điều đó xứng đáng, chỉ cần có thể ở bên cạnh người mình yêu...

Thực ra bên cạnh chúng ta luôn có những người như vậy, chỉ là chúng ta chưa nhận ra.

Người hiểu bạn nhất chính là người luôn ở cạnh bạn.

Bảo vệ bạn, không để bạn phải chịu bất cứ sự oan uổng nào.

Người thật sự yêu bạn sẽ không nói những lời yêu bạn nhiều như thế nào mà sẽ làm nhiều việc cho bạn vì họ yêu bạn.

Nếu như bên cạnh bạn có người như thế, xin bạn hãy trân trọng....

CÂU CÁ

Cậu bé 11 tuổi và rất thích câu cá. Cậu đi câu cá bất cứ lúc nào có thể và thường ngồi câu ở cái vũng nơi căn lều nhà cậu, nằm trên một đảo nhỏ giữa hồ.

Một lần, cậu theo bố đi câu cá vào buổi chiều tối. Cậu mang theo ít giun làm mồi với hy vọng bắt được vài con cá. Cậu móc mồi rồi bắt đầu tập quăng mồi. Lưỡi câu đập thẳng vào mặt nước và tạo ra những gợn sóng nhiều màu sắc trong ráng chiều. Ngồi khá lâu, bỗng cậu cảm thấy cần câu rung lên, rõ ràng có cái gì đó rất nặng móc vào cần câu. Bố cậu quan sát đưa con khéo léo giật cần câu, nhắc lên một con cá đang vùng vẫy. Đó là con cá to nhất cậu bé từng nhìn thấy. Hai bố con nhìn con cá to bị đang quẫy. Người cha nhìn đồng hồ. Mới 8 giờ tối. Còn 4 tiếng nữa mới bắt đầu mùa câu. Ông bảo:

- Con trai, con phải thả nó ra đi. Chưa đến mùa câu.
- Kia bố! - Cậu con trai kêu lên.
- Sẽ có những con cá khác. - Bố cậu bình tĩnh nói.
- Nhưng không to như con này! - Cậu bé tiếc nuối.

Cậu nhìn quanh hồ. Không có ai, cũng chẳng có tàu thuyền tuần tra. Cậu lại ngược nhìn bố. Không ai nhìn thấy họ, tức là sẽ không ai biết họ câu được cá. Và dù có người biết, người đó cũng không thể biết cậu câu được cá lúc mấy giờ. Nhưng cậu bé, qua sự rõ ràng trong giọng nói của bố cậu, biết rằng quyết định của ông sẽ không thay đổi. Cậu chậm chạp gỡ con cá ra và thả nó xuống mặt hồ đen lóng lánh. Con vật quẫy thật mạnh và lao biến đi. Cậu bé biết rằng rồi cậu sẽ chẳng bao giờ bắt được con cá to như thế nữa.

Đó là câu chuyện 34 năm về trước. Bây giờ, cậu bé đã là một kiến trúc sư thành đạt. Cái lều của gia đình anh vẫn ở trên hòn đảo nhỏ giữa hồ New Hampshire. Và anh cũng đưa con trai, con gái của mình đi câu. Anh đã đoán đúng. Anh không bao giờ bắt được một con cá to và đẹp như hồi nhỏ nữa. Nhưng anh luôn nhìn thấy con cá đó, từ lần này sang lần khác, mỗi khi anh đặt ra một câu hỏi về đạo đức. Vì, như cha anh đã dạy, đạo đức là những vấn đề đơn giản: đúng hay sai. Chỉ có điều: hành động đạo đức - ngay cả khi không có ai quan sát mình - mới là khó mà thôi.

SUY NGHĨ TÍCH CỰC

Mỗi khoảnh khắc, chúng ta đều có cơ hội lựa chọn việc mình sẽ hướng đến. Bạn nói những gì, làm những gì, cảm thấy những gì - tất cả đều có nguồn gốc từ trong tâm trí bạn, chúng ta bắt đầu bằng một ý nghĩ. Những suy nghĩ của chúng ta cũng như những hạt giống, mỗi suy nghĩ tạo hoa và quả riêng. Những suy nghĩ có thể tạo nên một điều gì đó, có thể hủy hoại, có thể mang yêu thương, căm ghét, hạnh phúc hay phiền não. Bạn không thể kiểm soát người khác hay ngoại cảnh nhưng bạn hoàn toàn có thể học cách phản ứng của mình. Khi chúng ta hiểu và học cách kiểm soát những ý nghĩ của chúng ta thì chúng ta sẽ có một sự bình an “lớn hơn” của tâm hồn, một hạnh phúc và sự ổn định lớn hơn.

Người ta đã tính toán, mỗi chúng ta có khoảng 30.000- 50.000 ý nghĩ mỗi ngày, trong đó có 4 loại suy nghĩ chính: tích cực, tiêu cực, cần thiết và lãng phí. Trái với suy nghĩ tiêu cực, suy nghĩ tích cực mang lại lợi ích cho chính bản thân chúng ta và người khác, nó dạy chúng ta cách hành động thay vì phản ứng; nó “hướng dẫn” cuộc đời ta thay vì để cho hành vi của người khác và của hoàn cảnh hướng dẫn tinh thần của ta. Suy nghĩ cần thiết nhắm đến những dự án, kế hoạch trong tương lai; còn suy nghĩ lãng phí là loại suy nghĩ tiếc nuối về quá khứ hoặc thuộc về ngoại cảnh, ngoài tầm kiểm soát của chúng ta. Tuy nhiên, trong 4 loại suy nghĩ chính này của mỗi người lại có rất ít suy nghĩ tích cực. Theo một cuộc khảo sát tại Anh, những người được khảo sát họ biết họ đã dành khoảng 80% thời gian của mình để nghĩ và nói những điều không kiểm soát được như: nghĩ về quá khứ, lo lắng về tương lai, thời tiết và rất hay nghĩ về người khác đang làm hay không làm gì. Điều gì sẽ xảy ra khi bạn cứ mãi lặp lại những suy nghĩ về những điều mình không kiểm soát được? Những người được khảo sát trả lời rằng khi họ tập trung vào những điều mình không thể kiểm soát được, họ cảm thấy: căng thẳng, lo âu, mệt mỏi, buồn rầu và giận dữ.

Trong một lần hướng dẫn về tư duy tích cực cho một nhóm nữ phạm nhân tại một nhà tù ở New Zealand, một ngày nọ, có một phạm nhân nói với tôi rằng: “Đối với cô thì thật dễ dàng khi nói về sự tích cực sau giờ học vì sau giờ học này cô có thể lên xe và trở về nhà, còn chúng tôi thì phải ở lại đây!”. Tôi đã trả lời rằng, tôi cũng đã làm việc với nhiều người được tự do về thể chất nhưng lại là người mất tự do về tâm trí. Họ

bị điều khiển bởi suy nghĩ của một người khác, họ bị dẫn dắt bởi sự hối tiếc về quá khứ, nỗi lo cho tương lai và cả những điều vượt khỏi sự kiểm soát của họ. Nhiều người trong số họ rất giàu và rất tự do về thể chất nhưng tâm trí họ lại tràn ngập sự lo lắng đến độ họ không thể hưởng thụ những gì mà mình có. Tôi đã gợi ý những nữ phạm nhân này là trong thời gian mà họ không thể thoát khỏi nhà giam về mặt thể chất, thay vì phản ứng lại những gì mình không kiểm soát được, họ hãy tập trung vào những gì mà mình kiểm soát được. Một số đã bắt đầu thực hiện và họ đã thay đổi thái độ của mình với các cai ngục và bạn tù. Một vài tuần sau đó, các vị quản ngục đã nhận thấy bầu không khí của trại thay đổi hẳn và các nữ phạm nhân đã trở nên tích cực và hòa nhã hơn nhiều. Rõ ràng là khi chúng ta học được cách biết tập trung vào những gì mà mình có thể kiểm soát được và những gì có thể thực hiện được, chúng ta sẽ bớt căng thẳng hơn, bình tĩnh hơn, niềm hạnh phúc và phẩm chất cuộc sống sẽ tăng lên.

THƯỢNG ĐẾ HỎI GÌ?

Thượng Đế sẽ không hỏi về số quần áo bạn có trong tủ, mà sẽ hỏi bạn đã giúp bao nhiêu người có quần áo?

Thượng Đế sẽ không hỏi bạn có bao nhiêu tài sản vật chất, mà sẽ hỏi chúng có được tạo ra từ lao động của bạn không?

Thượng Đế sẽ không hỏi mức lương cao nhất của bạn là bao nhiêu, mà sẽ hỏi bạn có làm tổn thương nhân cách của mình để đạt được nó không?

Thượng Đế sẽ không hỏi bạn làm thêm bao nhiêu giờ, mà sẽ hỏi thời gian làm thêm đó bạn có dành cho gia đình của bạn hay không?

Thượng Đế sẽ không hỏi bạn đã nhận được bao nhiêu lời khuyên khích, mà sẽ hỏi bạn đã khích lệ người khác như thế nào?

Thượng Đế sẽ không hỏi nghề nghiệp của bạn là gì, mà sẽ hỏi bạn thực hiện công việc của mình với khả năng tốt nhất chưa?

Thượng Đế sẽ không hỏi bạn làm gì để giúp cho bản thân, mà sẽ hỏi bạn đã làm gì để giúp đỡ mọi người?

Thượng Đế sẽ không hỏi bạn đã làm gì để bảo vệ quyền lợi của mình, mà sẽ hỏi bạn đã làm gì để bảo vệ quyền lợi của người khác?

Thượng Đế sẽ không hỏi bạn sống cạnh láng giềng nào, mà sẽ hỏi bạn đối xử với những người hàng xóm của bạn như thế nào?

Thượng Đế sẽ không hỏi về màu da của bạn, mà sẽ hỏi về phẩm chất của bạn

Và Thượng Đế sẽ không hỏi bạn có bao nhiêu người bạn, mà sẽ hỏi có bao nhiêu người mà đối với họ bạn đích thực là một người bạn.

HẠNH PHÚC Ở ĐÂU?

Ai cũng có hạnh phúc, hạnh phúc luôn đến với mọi người, trừ những người không biết cảm nhận và đón lấy nó mà thôi. Cuộc sống luôn đầy những khó khăn, vất vả. Nếu ai cũng nhìn quanh, than thở, nhìn đời bằng đôi mắt bi quan thì chắc chắn sẽ không bao giờ tìm thấy hạnh phúc.

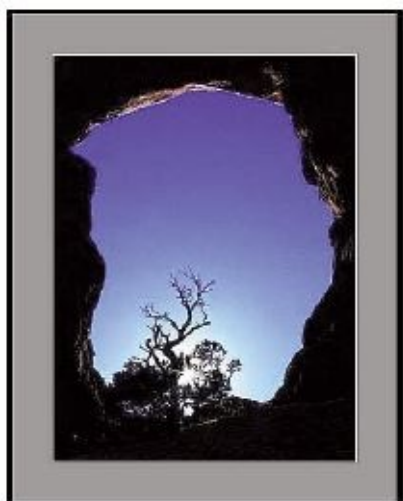
Sao chúng ta không biết chấp nhận, đừng đòi hỏi quá nhiều mà hãy tìm cách vượt qua những khó khăn?

Trong thời buổi hiện nay, có phải kiếm được nhiều tiền là hạnh phúc? Để có nhiều tiền, nhiều người phải trả một giá rất đắt, phải làm những công việc mà bản thân không thích, phải khom lưng - mỗi gói, thế thì hạnh phúc ở đâu? Tìm thấy niềm vui trong công việc, kiếm tiền bằng chính bàn tay và khối óc của chính mình. Sử dụng những đồng tiền kiếm được hợp lý, có ý nghĩa, đó mới là hạnh phúc.

Trong tình yêu cũng vậy, nếu chúng ta biết hài lòng với thực tại thì mới hạnh phúc. Ta hãy đơn giản vấn đề là người yêu ta cũng là con người bằng xương, bằng thịt. Ông bà xưa có câu “nhân vô thập toàn”. Vì vậy mỗi người đều có những mặt ưu lẫn khuyết điểm. Nếu biết nhìn nhận những ưu điểm và gói gọn những khuyết điểm của cô ấy (anh ấy) thì ta cứ loay hoay tìm và tìm mãi mà vẫn không có ai để cùng nắm tay đi hết cuộc đời còn lại.

Hãy dừng lại ở một bên bờ mà ta cảm thấy bình an, thoải mái còn hơn là cứ trôi vạt vờ như những thanh củi trong dòng nước để đi tìm kiếm cái mà ta gọi là “hạnh phúc”.

Cuộc sống trở nên phức tạp là do ta kỳ vọng ở nó quá nhiều. Nhưng thực tế, khi chạm tới nó ta thấy những điều kỳ vọng là viễn vông, lúc đó sinh ra thất vọng. Nên biết mình là ai, ở đâu, và đơn giản mọi vấn đề. Chỉ có như thế, bạn mới hạnh phúc.

ĐỪNG VỘI BỎ CUỘC!

Khi bạn làm một điều gì đấy khiến cho “hư bột hư đường”,
Khi bạn đang mệt nhoài để cố leo lên con dốc dài thăm thẳm,
Khi hầu bao của bạn cạn kiệt nhưng món nợ lại đến hạn,
Khi bạn muốn gượng cười nhưng không ngăn nổi tiếng thở dài,
Khi sự lo lắng làm bạn suy sụp,
Phải thư giãn khi đối diện với tất cả..., đừng có ý định bỏ cuộc.
Ai cũng biết, cuộc đời đầy bất ngờ với những khúc quanh và ngã rẽ,
Ai cũng biết, có lắm thất bại liên tiếp nối đuôi nhau khi chúng ta
tưởng chừng nắm chắc phần thắng trong tay,
Đừng bỏ cuộc vì thiếu kiên nhẫn, rồi cũng đến lúc bạn thấy những
bước ngoặt đáng ngạc nhiên,
Thành công đang ẩn mình sau những thất bại, ẩn mình sau ánh bạc
của sự hồ nghi.
Chúng ta không bao giờ nói chúng ta có thể thành công đến mức
nào, nhưng chúng ta vẫn có thể đạt được nó ngay cả khi nó thực sự
ngoài tầm tay với.
Đừng quá sa lầy vào những thất bại. Dẫu cho những điều tệ hại nhất
xảy ra, hãy nhớ rằng bao giờ cũng có những “ngã rẽ” đầy bất ngờ và may
mắn. Thế cho nên, đừng vội vàng bỏ cuộc!

PHỎNG VẤN THƯỢNG ĐẾ

Tôi mơ thấy rằng mình có một cuộc phỏng vấn với Thượng đế.

- Mời vào. - Thượng đế nói.

- Con muốn phỏng vấn ta phải không?

- Nếu ngài có thời giờ, thưa Ngài. - Tôi đáp.

Thượng đế mỉm cười nói:

- Thời giờ của ta là vô tận, đủ để làm tất cả mọi việc. Con có điều gì thắc mắc muốn hỏi ta đây?

- Thưa Ngài, điều gì về nhân loại làm Ngài kinh ngạc nhất?

Thượng đế đáp:

- Đó là họ chán trẻ thơ, vội vã để trưởng thành, và rồi lại khát khao được trở về thời thơ ấu.

- Họ đánh mất sức khỏe của họ cho việc kiếm tiền rồi tiêu dùng tiền bạc để phục hồi sức khỏe.

- Họ lo nghĩ đến tương lai mà quên đi hiện tại.

- Họ sống như là họ sẽ không bao giờ chết, và họ chết như là họ chưa từng sống.

Thượng đế nắm tay tôi và chúng tôi im lặng trong một khoảng khắc, sau đó tôi hỏi:

- Khi làm cha mẹ, Ngài có những lời khuyên gì về cuộc sống mà Ngài muốn con cái của Ngài học hỏi?

Với nụ cười nở trên môi, Ngài trả lời:

- Học để biết chúng ta không thể làm cho bất cứ ai yêu mến chúng ta, những gì mà chúng ta có thể làm là hãy để bản thân mình được yêu thương.

- Học để biết rằng những gì giá trị nhất trên cõi đời này không phải là giá trị vật chất chúng ta sở hữu mà là trong cuộc sống của chúng ta có những ai.

- Học để biết rằng đừng nên so sánh bản thân chúng ta với những

người khác, vì tất cả mọi người sẽ được phán đoán riêng rẽ dựa trên nhân cách của chính họ.

- Học để biết rằng một người giàu có không phải là người có tất cả, mà chỉ là người cần tối thiểu mà thôi.

- Học để biết rằng chúng ta chỉ mất vài giây để khơi dậy vết đau trong lòng những người khác, nhưng sẽ mất rất nhiều năm để hàn gắn.

- Học để biết tha thứ bằng cách thực hành hạnh khoan dung.

- Học để biết rằng có những người thương yêu chúng ta tha thiết, nhưng lại không biết làm cách nào để biểu lộ hay bày tỏ những tình cảm của họ.

- Học để biết rằng tiền bạc có thể mua được mọi thứ, nhưng không thể mua được hạnh phúc.

- Học để biết rằng hai người có thể cùng nhìn vào một vật nhưng lại thấy hoàn toàn khác nhau.

- Học để biết rằng không phải lúc nào người khác tha thứ cho chúng ta là đủ mà chúng ta phải biết thứ tha cho bản thân chúng ta nữa.

Tôi ngồi đó trong một phút giây để hưởng thụ giờ khắc quý báu đó, rồi tiếp:

- Cảm ơn thời giờ và mọi việc mà Ngài đã dành cho con.

Ngài đáp:

- Bất cứ giờ phút nào Ta cũng ở đây, các con chỉ cần gọi thì Ta lập tức trả lời.

THA THỨ CHO BẢN THÂN

Một con tàu kia sau những tháng ngày rong ruổi ngoài khơi xa, nó đã đem theo bên mình hàng tấn con hà bám chặt vào thân tàu, và con tàu đứng trước nguy cơ bị đắm. Có nhiều cách để giải quyết vấn đề trên nhưng đơn giản nhất là neo con tàu vào vùng nước ngọt một thời gian, các con hà sẽ chết và rơi ra khỏi thân tàu.

Con người cũng vậy, cũng có những gánh nặng là những lỗi lầm, oán trách từ quá khứ tưởng như không thể chịu đựng được nữa, và đã đến lúc cần rũ bỏ tất cả những thứ ấy để tìm một cơ hội hay một cơ may khác. Hãy tha thứ cho bản thân mình, bạn không cần hoàn hảo ngay ngày mai, quá khứ không thể là hiện tại. Hãy cho bản thân bạn thời gian để rũ bỏ tất cả và bước tiếp, chúng ta cần học tập từ chính lỗi lầm của bản thân mình nhưng cũng cần phải biết yêu thương bản thân mình.

“Một trong những cách đến với hạnh phúc là biết loại bỏ ký ức xấu, biết hướng đến tương lai”.

SỰ SỐNG VÀ CÁI CHẾT

(Tsuji Miho, học sinh lớp 11 ở Nhật tham gia cuộc thi viết cảm tưởng sau khi đọc sách, đăng trên Mainichi Shimbun, một tờ báo uy tín ở Nhật)

“Sống là gì? Và chết là gì?” - Tôi đã tự hỏi trái tim mình.

Cách đây không lâu, một người quen của mẹ tôi mất vì bệnh. Cô mất đi, tôi cảm giác như có khoảng trống lớn trong lòng. Tôi lo lắng không biết mẹ có đau buồn quá mà phát khóc không. Nhưng không. Dường như mẹ rất rõ cái chết của cô ấy và có vẻ rất bình thản.

Khoảng thời gian đó, tôi may mắn có được quyển sách bán chạy nhất lúc ấy. Nhân vật chính, Saku, nói với Aki rằng: “Thương yêu một người chính là thương yêu người đó hơn bản thân mình”. Saku lúc nào cũng ưu tiên cho Aki, lúc nào cũng nói rằng Aki hạnh phúc là cậu ta hạnh phúc. Nếu được ai đó nói như thế hẳn là bạn sung sướng biết bao. Đó chính là tình yêu.

Tôi nghĩ rằng được ai đó yêu thương như vậy đã minh chứng cho sự sống của người đó. Nghĩa là họ cần thiết cho một ai đó. Vì vậy họ sống. Có lẽ có người không được ai quan tâm đến, có người không có lòng tin, trong đó có cả tôi, nhưng không việc gì phải lo lắng. Đơn giản chỉ vì bạn chưa gặp được, đơn giản vì bạn phải đi tìm. Đó là cuộc sống của bạn.

Tôi thử đặt mình vào tâm trạng của Aki khi đối diện với cái chết gần kề. “Tại sao là tôi? Tôi đâu đòi hỏi gì đặc biệt. Chỉ mong được sống với người mình yêu thương thôi mà...”. Nếu có ai nói đó là vận mệnh thì chúng ta cũng không thể bàn luận gì, nhưng rõ ràng ai cũng sẽ có tâm trạng muốn chống lại vận mệnh. Chúng ta không được quên rằng thế giới này có rất nhiều người muốn được sống như chúng ta mà không được. Và hãy tạ ơn cha mẹ đã sinh thành ra ta.

Sau cái chết của Aki, Saku thật đau khổ. Nhìn gì cũng không có cảm xúc, và dường như không có chỗ nào cho cậu. Thế nhưng đúng như Aki nói, cậu sẽ không chết theo Aki được. Con người là một sinh vật thật mạnh mẽ. Dù có rơi xuống vực thẳm nào chẳng nữa, họ vẫn có sức mạnh trèo lên. Chính vì mẹ tôi cũng có sức mạnh này nên mẹ đã mạnh mẽ đứng dậy chẳng? Vì dù người thân của ta có chết đi thì họ vẫn sống trong lòng ta, vĩnh viễn.

Tôi có nhiều nỗi khổ tâm và lo âu. Áp lực tập hợp cho được lớp đàn em trong câu lạc bộ thể thao của trường. Nỗi lo sợ liệu mình có đậu vào trường đại học mình ưa thích? Rằng mình đang chống đối mẹ cha?... Đã nhiều lần tôi muốn vứt bỏ hết để đến thế giới khác. Nhưng tôi không thể thua chính bản thân mình. Trên thế gian này đâu phải chuyện gì cũng suôn sẻ như mình nghĩ. Vì không phải tôi đang sống một mình.

THƯỜNG THỨC MẶT ĐẤT

Tôi kể chuyện này đã nhiều năm. Giả thử có hai phi hành gia lên mặt trăng. Khi tới nơi, họ bị tai nạn và họ biết chỉ còn đủ dưỡng khí cho hai ngày. Không hy vọng gì việc có người từ trái đất tới tiếp cứu. Họ chỉ còn hai ngày để sống. Nếu bạn hỏi họ lúc đó: “Bạn mong ước điều gì nhất?”. Họ có thể trả lời: “Trở về nhà và được đi trên hành tinh trái đất”. Thế là đủ, họ sẽ không cần gì khác. Họ không cần là chủ nhân một công ty lớn, một người có tiếng tăm hoặc làm tổng thống Hoa Kỳ. Họ sẽ không muốn gì khác hơn là được trở về mặt đất - bước trên đó và thường thức từng bước chân, nghe các âm thanh của thiên nhiên và cầm tay người thương, nhìn ngắm mặt trăng.

Chúng ta nên sống mỗi ngày như những người được cứu thoát từ mặt trăng về. Chúng ta hiện đang sống trên mặt đất, nên ta cần biết thường thức từng bước chân trên mặt địa cầu quý giá, đẹp đẽ này. Thiền sư Lâm Tế đã dạy: “Phép lạ không phải là đi trên mặt nước mà là đi trên mặt đất”. Tôi rất quý lời dạy đó. Bước đi là hạnh phúc của tôi, dù đi tại những nơi đông người như phi trường hay ga xe lửa. Đi như thế, mỗi bước chân hôn lên mặt đất mẹ, chúng ta có thể gây hứng khởi cho người khác làm theo. Chúng ta vui sống từng giây phút của cuộc đời.

SUY TƯ VỀ MỐI CÔ ĐƠN VÀ SỰ BIỆT LẬP

Tôi mới biết từ một cuộc thăm dò gần đây là đa số người Mỹ thú nhận rằng họ đau khổ vì nỗi cô đơn và sự biệt lập. Một phần tư người lớn cho rằng họ từng cảm thấy cô đơn vô cùng suốt hai tuần lễ trước và hiện tượng này dường như lan rộng.

Có hàng nghìn người trên đường phố nhưng mà chẳng ai nhìn ai cả. Nếu mắt họ gặp nhau, họ chẳng mỉm cười trừ khi họ đang chính thức gặp nhau. Người ta ngồi kề nhau trên những chuyến xe lửa trong nhiều giờ tới trạm cuối nhưng họ không nói chuyện với nhau. Như vậy có lạ không?

Cảm nhận của tôi là kinh nghiệm về cô đơn bởi do hai nguyên do. Một ấy là dân chúng trở nên quá đông đảo. Lúc thế giới ít tụ đông, chúng ta cảm thấy có bốn phận đến gia đình sâu sắc, mọi người biết rõ nhau hơn, và nhu cầu cho sự giúp đỡ lẫn nhau ý nghĩa hơn.

Bây giờ thì thế giới đông dân quá, hàng triệu người chật ních trong những thành phố lớn. Nhìn vào họ, một người sẽ nghĩ rằng mỗi quan tâm duy nhất của họ là để làm việc và kiếm được một mức lương. Mỗi cá nhân có vẻ sống một đời riêng và độc lập. Máy móc hiện đại cho chúng ta sự tự do cá nhân lớn và chúng ta có cảm tưởng, dĩ nhiên sai lầm, rằng người khác chẳng quan trọng gì cho sự tốt đẹp của chúng ta. Tình trạng này xúi giục sự khác biệt và một cảm xúc của cô lập.

Lý do khác đằng sau kinh nghiệm về sự cô lập, trong nhận xét của tôi, là ở xã hội hiện đại tất cả chúng ta bị bận rộn khủng khiếp. Nếu chúng ta nói chuyện với ai đó, mặc dầu chỉ nói “Bạn khỏe không?” chúng ta cảm thấy như chúng ta đang đánh mất hai giây phút quý báu của cuộc đời chúng ta. Chúng ta năng nổ hoàn thành công việc trước khi mó tay vào tờ báo. “Hãy coi tin tức gì”. Bàn chuyện với bạn bè là phí thì giờ.

Những ai sống trong đô thị thường ít quen biết mọi người. Một người buộc phải nói lời chào. Như có một chuyện nguy hiểm thì một người sẽ bị lôi vào cuộc đàm thoại với mọi người, điều này không hữu ích. Vì thế chúng ta tránh liên lạc và nếu ai đó nói chuyện với bạn thì nó có vẻ như là một sự xâm phạm.

Khi dân chúng trong thành thị hay thành phố lớn cảm thấy cô đơn, điều này không có nghĩa là họ thiếu bạn đồng hành tử tế, nhưng đúng hơn là họ thiếu sự yêu thương nhân ái. Hậu quả là thể chất tinh thần thật sự trở nên suy yếu. Ngược lại, những người nào lớn lên trong một không khí đầy tình thương mến nhân hậu, sẽ có một sự phát triển nhiều tích cực và hòa nhã lớn hơn ở thân thể, tâm trí, và tư cách của họ.

Xã hội thì đang dần trở nên ít nhân đức và đời sống của chúng ta thì đang mọc lên một cách máy móc. Mỗi buổi sáng, chúng ta đi ra ngoài để làm. Khi xong việc, chúng ta làm cho chúng ta vui trong một hộp đêm hoặc nơi nào đó tương tự. Chúng ta bị say, về nhà muộn, ngủ vài giờ. Và ngày kế tiếp, buồn ngủ và choáng váng chúng ta đi ra ngoài để làm việc nữa. Không phải rất nhiều người trong những thành phố phung phí cuộc đời của họ rất nhiều như vậy sao? Và mỗi người đã từng trở thành tương tự như một người giữ nhiệm vụ bình thường, họ theo dấu bày đàn dù thích hay không thích. Sau một thời gian, kiểu sống này trở nên quen thuộc để chấp nhận và chúng ta đến gần trong khác biệt.

Đừng đi ra ngoài và uống nhiều vào buổi tối. Khi công việc xong thì tốt hơn là nên về nhà. Thưa ăn, nhắm nháp một tách trà, đọc một cuốn sách, nghỉ ngơi, và đi ngủ. Dậy sớm vào sáng mai. Nếu bạn đi làm với một đầu óc tươi vui, tôi nghĩ cuộc sống của bạn sẽ khác đi.

Mỗi người biết cảm giác biệt lập thì không hữu ích hay cũng không dễ chịu gì cả. Mỗi chúng ta phải gắng sức đối diện với nó. Nhưng như nó phát triển từ những nguyên nhân và điều kiện lớn, điều quan trọng là giải quyết ngay giai đoạn sớm nhất. Gia đình, một đơn vị cơ bản của xã hội, phải là nơi mà một người cảm thấy hạnh phúc và nơi một người có thể phát triển trong không khí của tình thương và lòng nhân ái.

Nếu bạn cảm thấy căm ghét và ác cảm đối với người khác, họ sẽ cảm thấy tương tự đối với bạn, như một kết quả, sự ngờ vực và sợ hãi sẽ tạo nên một khoảng cách giữa các bạn và khiến các bạn cảm thấy cô đơn và biệt lập. Không phải tất cả mọi thành viên của cộng đồng sẽ có cảm xúc tiêu cực đối với bạn, nhưng một vài người có thể nhìn bạn một cách tiêu cực vì chính cảm xúc ấy từ bạn.

Nếu trẻ em được nuôi dưỡng trong môi trường ấm cúng và quan tâm, cả hai nơi ở nhà và trường học, lúc họ trưởng thành và tham gia xã hội họ sẽ có khả năng giúp đỡ người khác. Khi họ gặp ai lần đầu họ sẽ có cảm tình ngay và sẽ không sợ hãi để bắt chuyện. Họ sẽ góp phần tạo nên không gian mới nơi mà sự cô lập sẽ ít phổ biến.

BÀI HỌC TRONG HIỆU SÁCH CŨ

Đang tìm kiếm, tôi chợt thấy một cuốn sách được bọc da rất cẩn thận. Tôi mở ra xem và thấy ba con tem thời trước giải phóng nằm kẹp ngay trang đầu. Chẳng là tôi thích chơi tem, hơn nữa lại là tem cũng đã lâu, lại không có dấu bưu điện nên cũng chẳng có giá trị gì về thương mại. Dẫu sao tôi cũng lấy ra một cách thoải mái cho vào túi quần ngay trước mắt người chủ hiệu sách vì tôi nghĩ nó không là thành phần của cuốn sách.

Khi con tem chưa kịp chạm đáy túi quần thì người chủ tiệm đã nói:

- Anh đưa cái đó đây. Vào tiệm sách là những người trí thức mà. Mời anh ra khỏi đây.

Anh chỉ nói vừa đủ tôi nghe. Tôi chẳng biết điều gì sẽ xảy ra nếu như anh làm toáng lên với đầy đủ quyền hạn của mình. Anh bảo tôi:

- Nó chẳng đáng là gì, nhưng người ta không thể làm thế được.

Tôi không bước ra khỏi tiệm ngay mà lấy một cuốn sách giá 10.000 đồng để có cơ tiếp xúc với anh một lần nữa để xin lỗi anh, để cảm ơn anh về bài học quý giá. Anh dịu nét mặt như một cử chỉ tha thứ và lấy tiền cuốn sách 8.000 đồng.

Tôi bước ra khỏi tiệm với nỗi lòng xao động, quả thực đã lâu nay tôi cố gắng rèn luyện cho mình cái đức, cố gây thiện cảm với mọi người. Tôi đã cố gắng bao ngày như người lịch lãm, văn minh. Nhưng hôm nay, chỉ một cử chỉ nhỏ mà trong giây lát tôi đã có thể trở thành kẻ...

Tôi cảm ơn anh! Cảm ơn anh chủ hiệu sách cũ đã cho tôi một bài học mà chẳng dễ gì tôi hiểu được khi đọc trên sách báo: rèn luyện nhân đức là chuyện một đời người, nhưng đánh mất nó thì dễ biết bao!

KHÔNG ĐỀ...

Chúng ta được sinh ra với đôi mắt nằm phía trước để luôn nhìn sự việc đang diễn ra thay vì cứ ngoái nhìn lại và xoi mói vào những điều đã qua. Chúng ta được sinh ra với đôi tai, một bên trái và một bên phải, để có thể nghe ngóng cả hai phía, để nghe cả những lời tán dương, ca tụng lẫn những lời phê bình, chỉ trích và thậm chí là sỉ vả, giúp chúng ta phân biệt đúng, sai.

Chúng ta được sinh ra với một bộ óc nằm dưới hộp sọ. Cho dù đời ta có khôn đốn muôn vàn đi chẳng nữa, chúng ta vẫn luôn giàu có vì chẳng ai có thể đánh cắp hay ngăn cản được bộ óc ta sản sinh ra nhiều suy nghĩ và ý tưởng độc đáo.

Chúng ta được sinh ra với đôi vai nối liền đôi tay để gánh vác những trọng trách. Không những để giúp đỡ bản thân mình, chúng ta còn có thể hỗ trợ những người thiếu may mắn hơn.

Chúng ta được sinh ra với một đôi chân dài và lớn để không những chúng ta có thể trụ vững trên mặt-bằng-cuộc-sống mà còn có thể đi nhiều nơi, vào được nhiều góc ngách, để mắt được quan sát, để bộ óc được trải rộng.

Nhưng chúng ta chỉ sinh ra với một cái miệng, vì miệng là vũ khí cực kỳ sắc bén. Nó có thể làm tổn thương, làm đau lòng hay thậm chí đưa kẻ khác vào cửa tử, chứ không chỉ là nơi phát xuất những lời yêu thương. Vì thế, hãy ghi nhớ điều này: Nên nói ít đi để dành thời gian nhìn và lắng nghe nhiều hơn.

Chúng ta được sinh ra với chỉ một trái tim nằm sâu trong lồng ngực. Trái tim ấy có thể có những nhịp đập khác nhau, nhưng nó nhắc nhở ta phải biết trân trọng và biết yêu thương con người vô điều kiện. Một trái tim, chứ không phải hai, cũng là để giúp con người ta có những cảm nhận nhất quán về nhân sinh.

Đáng tạo hóa thật tuyệt vời, thế con người chúng ta có sống theo cách tạo hóa mong muốn khi tạo ra ta với hình dạng chúng ta đang có hay không?

ÂN NHÂN

“**D**ậy mau! Dậy mau! Nhà cháy kìa!”
Bị đánh thức dậy bằng một giọng nói lạ hoắc, tôi vùng dậy. Nhanh lên! Nhanh lên! Phải dậy thôi! Phải tỉnh dậy! Đây là những từ mà tôi động viên mình khi còn đang trong giấc nồng. Tôi lao qua các căn hộ, đánh thức các con và cháu tôi, lúc này chúng đang ngủ say.

Câu thông báo cháy của người đàn ông nọ vang lên rất đúng lúc và kịp cho cả nhà tôi lao ra ngoài an toàn. Vào buổi sáng của buổi lễ Tạ ơn lạnh giá ấy chồng tôi - Bobby, hai trong số ba đứa con lớn của tôi, người anh sinh đôi của chồng tôi và hai đứa cháu của anh ấy đã kịp chạy thoát ra ngoài và ôm nhau nhìn ngọn lửa thiêu cháy rụi căn hộ và nhà hàng của chúng tôi. Trời hửng sáng, tất cả chỉ còn là đồng gạch vụn đen nhem.

Nhưng may sao, cả nhà chúng tôi vẫn còn sống. Ai đã đánh thức chúng tôi? Làm sao chúng tôi có thể nói tiếng cảm ơn người đó?

Khách sạn có 124 phòng kế nhà hàng chúng tôi, và khách sạn này cũng có một phần hùn của vợ chồng tôi lại không bị tổn hại gì cả. Cô tiếp tân, cho biết: lúc đầu cô ta không phát hiện ngọn lửa, nhưng rồi chợt thấy một người đàn ông lái chiếc xe tải chở hàng dừng lại ngay giữa con đường cao tốc, rồi ông ta chạy vào phòng tiếp tân bảo cô gọi điện ngay đến PCCC. Nói xong ông ta lao đi từng phòng gõ cửa đánh thức mọi người dậy.

Người đàn ông đó là ai nhỉ? Chúng tôi hỏi hết mọi người - các anh chữa cháy, các chú cảnh sát, và cả các khách trọ, nhưng chẳng ai biết mặt ông ta ngoại trừ cô tiếp tân. Chúng tôi đăng báo. Dĩ nhiên chúng tôi không tài nào trả ơn hết một người đã cứu hết mạng sống của cả gia đình chúng tôi, nhưng chúng tôi vẫn muốn được nói lời cảm ơn. Các năm sau đó, cứ đến ngày lễ tạ ơn là chúng tôi lại đọc kinh cảm ơn Chúa, cảm ơn người đàn ông vô danh ấy và cầu nguyện sao cho chúng tôi gặp được ân nhân của mình.

25 năm trôi qua. Trong từng ấy năm, chúng tôi đã xây lại căn hộ và nhà hàng, rồi sau đó bán chúng và bán cả khách sạn kế bên. Chúng tôi trở thành thành viên tình nguyện của một nhóm du lịch qua các bang, và các nước khác để xây nhà thờ, ký túc xá và lều trại.

Vào Giáng sinh 1994, vợ chồng tôi, ba đứa con và vợ chồng chúng nó cùng với chín đứa cháu nội ngoại tập trung tại nhà đứa con trai lớn. Một lần nữa chúng tôi, cả đại gia đình chúng tôi, cầu nguyện để tỏ lòng biết ơn đối với người đã cứu chúng tôi năm xưa, quả thật nếu không có người đàn ông đó thì chín đứa cháu nội ngoại của tôi sẽ không sao có mặt trên đời này. Chúng tôi cầu nguyện cho ông ta được nhiều ân huệ và cầu mong có một ngày gặp được ân nhân.

Vài ngày sau đêm Chúng sinh, hai vợ chồng tôi gặp Ray Horton, thợ mộc đồng thời là nhóm trưởng nhóm chúng tôi đang lái chiếc xe tải chở hàng. Ông Ray mời chúng tôi đến nhà uống cà phê và chúng tôi bắt đầu trao đổi cho nhau nghe về những kinh nghiệm sống và cho biết chỗ ở và công việc làm ăn ngày trước. Ông Ray cũng cho biết về dãy nhà ở Portland, Texas những năm 1969 và 1970. Nghe thấy Portland, chúng tôi cũng cho ông biết ngày xưa chúng tôi có một nhà hàng và khách sạn. Nghe đến đây, ông Ray quay qua vợ mình nói:

- Này em có nhớ trận cháy mà anh kể ở cái khách sạn đó không?

Cùng lúc đó, chẳng hẹn mà gặp, Bobby và Ray hiểu ra rằng: Khách sạn mà Ray đề cập chính là khách sạn của chúng tôi. Hai người đàn ông đứng lên, nhìn nhau và bắt đầu khóc rồi họ ôm lấy nhau. Tất cả chúng tôi ôm nhau và khóc, chúng tôi biết rằng chúng tôi đã tìm được ân nhân cứu sống chúng tôi cuối cùng, sau 25 năm, chúng tôi cũng đã nói được lời cảm ơn với vị ân nhân giấu tên.

BẢN CHẤT

Vào một buổi chiều chủ nhật nắng vàng ấm áp tại Oklahoma City, Bobby Lewis, một người cha tuyệt vời, đưa hai đứa con trai nhỏ đi đến sân chơi thiếu nhi. Anh đến quầy bán vé và hỏi:

- Giá vé bao nhiêu vậy anh?

Người bán vé trả lời:

- 3 đô cho anh và 3 đô cho trẻ em trên sáu tuổi. Nếu mà bé nào bằng hoặc dưới sáu tuổi thì vào cửa tự do. Các con của anh bao nhiêu tuổi rồi?

Bobby trả lời:

- Bé này 3 tuổi và bé này 7 tuổi, vậy tôi phải trả cho anh 6 đô.

Người bán vé kêu lên:

- Anh vừa trúng xổ số hay sao thế? Nếu anh nói đứa con lớn của anh 6 tuổi anh có thể tiết kiệm được 3 đô. Tôi đâu có nhận ra được.

Bobby trả lời:

- Đúng, anh không nhận ra được nhưng những đứa trẻ này nhận ra được.

Trong mọi lúc, nhất là những lúc khó khăn, khi mà đạo đức trở nên quan trọng hơn tất cả, bạn hãy làm sao để trở thành gương mẫu cho mỗi người bạn đang cùng làm việc và cùng sống.

BÍ QUYẾT

Tôi lấy chồng đã gần 40 năm. Tuổi tác làm cho Scott đẩy đà hơn. Từng là vận động viên marathon, giờ anh ấy chỉ có thể chậm rãi đi trong hành lang bệnh viện. Mái tóc anh thưa dần, lưng đã hơi còng xuống vì những năm tháng lao động vất vả. Thế nhưng ánh mắt vừa dịu dàng vừa sôi nổi của Scott vẫn khiến tôi muốn kéo anh chạy ủa ra đồng cỏ, hết như thua chúng tôi còn trẻ.

Khi người xung quanh hỏi tôi: “Điều gì khiến cho tình yêu của bạn kéo dài mãi mãi?”, tôi thâm điếm qua trong óc những lý do như sự ràng buộc, cùng chia sẻ những mối quan tâm, không ích kỷ... Còn gì nữa nhỉ? Vui nhộn, ngạc nhiên. Thỉnh thoảng chúng tôi quay lại cái thời trẻ trung nghịch ngợm. Mới hôm qua, trong siêu thị, khách mua hàng tròn mắt khi thấy hai ông bà già (chúng tôi tự cho mình là như vậy) hùng hổ mua hàng như ăn cướp. Chẳng là chúng tôi chia đôi danh sách những món cần mua và cá độ xem ai mua xong trước. Scott giành được giải thưởng là một cây kem. Nhưng mới ăn được mấy miếng thì bị bẻ mảnh: “Ông già” lấu cá đã đẩy xe tới chỗ khuất và nhờ mấy cô bán hàng trong siêu thị lựa hàng giùm.

Tôi yêu Scott vì lúc nào anh cũng tặng tôi những điều ngạc nhiên. Ngày sinh nhật tôi năm nọ, vừa bước chân về nhà tôi nhìn thấy mẩu giấy dán trên cửa ra vào. “*Có tin nhắn quan trọng trong ngăn kéo bàn trang điểm của em. Hôn em*”. Mảnh giấy trong ngăn kéo viết: “*Anh vội đi. Em nhớ mở tủ quần áo ngay kéo hư hết đồ. Chìa khóa giấu dưới thảm chùi chân trong bếp*”. Lo lắng không hiểu đã xảy ra chuyện gì, tôi hốt hải tra khóa mở tủ. Scott! Diện một bộ đồ mới cứng, mồ hôi đầm đìa như tắm, chồng tôi đứng trong tủ, một tay cầm bó hoa tay kia cầm một cái ấm đun nước điện làm quà!

Giữa chúng tôi có sự hiểu biết. Tôi chẳng phàn nàn nếu thỉnh thoảng sau những trận bóng rổ, đám đàn ông rủ nhau làm vài vại bia. Anh cũng hiểu tại sao mỗi năm một lần, tôi giao con cái nhà cửa cho anh cai quản vài ngày để vượt vài trăm cây số tới chỗ mấy bà chị gái... tán gẫu cho sướng miệng.

Ngoài việc cùng gánh vác những công việc gia đình, Scott cố chia sẻ với tôi cuộc sống tinh thần. Biết tôi thích tiểu thuyết tình cảm, Scott chịu khó tranh thủ những lúc ngồi trên máy bay giữa các chuyến công

tác để đọc chúng. Tôi biết anh chỉ thích truyện trinh thám và rùng rợn thôi, nhưng anh đã ép mình đọc tiểu thuyết tình cảm để tôi có người giải bày, để tôi không cảm thấy đơn độc.

Chúng tôi sẵn sàng tha thứ cho nhau. Anh không bao giờ cần năn nỉ tôi vì bực bội ở sở làm mà lỡ to tiếng ở nhà. Và khi anh thú thật là đã để thua lỗ trong khi dùng tiền tiết kiệm của chúng tôi để đầu tư chứng khoán, tôi ôm hôn anh và nói:

- Kệ nó. Dù sao cũng chỉ là tiền thôi mà, anh yêu.

Làm nghề bác sĩ, cảnh chết chóc hàng ngày có thể làm cho con tim người ta chai đi, nhưng điều này không xảy ra với Scott. Tuần trước, anh đi làm về với ánh mắt buồn rầu. Sau bữa cơm tối, để anh chơi với các con một lát rồi tôi mới kéo anh xuống bếp. Sau một thoáng im lặng, Scott giải thích lý do. Hôm nay, anh đã chứng kiến một người chồng đứng cạnh vợ đang hấp hối trên giường bệnh. Nhìn người chồng đau khổ vì bất lực, không thể cứu được vợ sau 40 năm chung sống, Scott cảm thấy bị dằn vặt. Nghe anh kể, tôi không cầm được nước mắt. Tôi khóc vì thương người đàn ông bất hạnh kia, tôi cũng khóc vì mừng rằng trái tim của người mà tôi yêu chưa hề nguội lạnh.

BỔNG CHỐC

Bổng chốc bạn nhận ra rằng có một sự khác biệt tinh tế giữa việc giữ chặt một bàn tay với việc trói buộc một tâm hồn?

Rằng tình yêu không luôn là điểm tựa và chung sống không đồng nghĩa với sum vầy?

Rằng nụ hôn không phải là khế ước và những món quà không phải bao giờ cũng là những lời hứa chân thành?

Rằng có nhiều ngày nắng cũng mang đến những nỗi buồn không kém những chiều mưa?

Và bạn học được cách ngẩng cao đầu chấp nhận thất bại, điềm tĩnh như một người lớn chứ không khóc lóc như một đứa bé?

Và bạn bắt tay vào việc ngay hôm nay chứ không trông chờ vào những dự án viễn vông của ngày mai?

Và bạn tự trồng hoa trong vườn nhà để tô đẹp cuộc sống, không trông chờ người khác mang hoa đến?

Và bạn nhận ra rằng bạn có thể chịu được? Rằng bạn thật sự mạnh mẽ? Rằng cuộc sống đáng yêu hơn bạn tưởng.

CÁI GIÁ CỦA MỘT ĐÔI GĂNG TAY

Điều gì đã khiến bạn ở lại công ty để trở thành một nhà quản lý? Một người quản lý mới chậm rãi trả lời với giọng gần như đứt quãng: “Đó là một đôi găng để chơi bóng chày giá 19 đôla”.

Cynthia kể lại rằng ban đầu cô chỉ nhận được một công việc thư ký bình thường cho tập đoàn Circle K như một vị trí tạm thời trong lúc tìm một chỗ khác tốt hơn. Vào ngày làm việc thứ hai hay thứ ba của cô, trong lúc đang ngồi sau quầy làm việc, cô nhận được cú điện thoại từ Jessie, đứa con trai 9 tuổi của cô. Nó đang cần một đôi găng để chơi bóng chày dành cho giải nhi đồng. Cô đã giải thích với con rằng bởi cô là một người mẹ đơn thân nên vấn đề tiền nong rất eo hẹp, cái séc cho kỳ lương đầu tiên của cô chắc phải thanh toán cho nhiều hóa đơn khác. Có lẽ cô sẽ mua cho nó đôi găng khi nhận được kỳ lương thứ hai hoặc thứ ba của mình.

Khi Cynthia đi làm vào sáng hôm sau, Patricia - vị giám đốc cửa hàng - gọi cô đến một căn phòng nhỏ ở sau cửa hàng dùng như một văn phòng. Cynthia tự hỏi không biết mình đã làm gì sai hay chưa hoàn tất một công việc nào đó vào hôm trước. Cô rất lo lắng và bối rối.

Patricia đưa cho cô một cái hộp: “Tôi đã nghe lỗi được trong lúc chị nói chuyện với con trai ngày hôm qua. Và tôi biết thật khó mà giải thích mọi thứ cho đứa trẻ. Đây là một đôi găng chơi bóng chày cho Jessie. Chị biết đấy, chúng tôi không thể trả lương cho những người tốt như chị nhiều như chúng tôi mong muốn, nhưng chúng tôi rất quan tâm và tôi muốn chị biết rằng chị rất quan trọng đối với chúng tôi”.

Sự suy nghĩ sâu sắc, sự cảm thông cũng như tình cảm của vị giám đốc cửa hàng này chứng minh một cách sống động rằng người ta thường nhớ về cái cách một người chủ quan tâm đến nhân viên mình nhiều như thế nào so với việc người chủ ấy trả lương cho mình bao nhiêu. Một bài học quan trọng cho cái giá của một đôi găng tay.

CÂY SÚNG TRƯỜNG

Bố tôi không bao giờ có thiện cảm đối với những kẻ lười biếng hay những ai sống hoang phí để rồi luôn thiếu trước hụt sau. Nhưng đối với những ai thật sự sống trong hoàn cảnh túng thiếu, bố luôn là một người có tấm lòng hào hiệp.

Từ bố, tôi đã học được một điều là niềm hạnh phúc lớn nhất trong cuộc đời chính là từ việc cho đi những thứ mà mình có chứ không phải do những thứ mà mình nhận được mang đến.

Sự việc xảy ra vào đêm trước lễ Giáng sinh năm 1881. Lúc đó tôi mới mười lăm tuổi và đang trong tâm trạng chán ghét tất cả mọi thứ xung quanh chỉ vì bố chưa có đủ tiền để mua cho tôi một cây súng trường mà bấy lâu tôi vẫn luôn ao ước.

Tối hôm đó, hai bố con tôi hoàn thành sớm những công việc lật vật trong nhà vì một vài lí do gì đó. Tôi chợt nghĩ chắc là bố muốn có thêm một ít thời gian để cả nhà cùng nhau đọc kinh thánh. Vì thế nên sau khi ăn tối xong, tôi cởi đôi giày ống của mình ra, đến ngồi trước lò sưởi và chờ bố đem quyển Kinh Thánh cũ ra đọc. Tôi đang cảm thấy buồn nên thật lòng mà nói, tôi không hứng thú mấy khi phải đọc Kinh Thánh. Nhưng bố không đi lấy Kinh Thánh, mà lại mặc thêm quần áo vào rồi đi ra ngoài. Không hiểu bố tôi còn bận rộn chuyện gì nữa, nhưng lúc này đây không có chuyện gì có thể khiến tôi bận tâm nhiều hơn món quà mình không nhận được mùa Giáng sinh này.

Một lúc sau bố quay trở lại. Ban đêm, ngoài trời lạnh cóng đến nỗi râu của bố cũng bị đóng thành băng. Bố bảo:

- Mặc nhiều quần áo vào rồi theo bố, Matt. Ban đêm, ngoài trời lạnh lắm đấy.

Tôi cảm thấy bức bối thực sự. Không những tôi không nhận được cây súng trường cho Giáng sinh mà bây giờ bố lại còn lôi tôi ra ngoài đường lúc trời rét như thế này mà chẳng vì một lý do nào hết. Mọi công việc trong nhà đã hoàn tất và tôi không nghĩ ra nổi còn có gì cần phải làm nữa, đặc biệt là vào một đêm giống như đêm nay. Tôi biết, tính bố không kiên nhẫn với những kẻ lè mề khi ông bảo họ phải làm điều gì, chính vì thế mà tôi vội đứng dậy, mang giày, mặc áo và đeo găng tay vào. Mẹ nhìn tôi mỉm cười khó hiểu khi tôi mở cửa bước ra ngoài. Có

điều gì đó đang xảy ra, nhưng tôi chẳng biết nó là cái gì nữa.

Bước ra ngoài, tôi lại càng trở nên mất tinh thần. Ở đó, ngay phía trước ngôi nhà là chiếc xe trượt tuyết chất đủ thứ đồ đạc trên đó. Cho dù nó là công việc gì đi nữa, thì chắc chắn đây không phải là công việc nhỏ, có thể hoàn thành xong sớm được. Có thể nói là chúng tôi rất ít khi dùng chiếc xe trượt tuyết này trừ những lúc phải kéo một vật to và nặng. Bố đã ngồi yên vị trên xe, tay cầm dây cương. Tôi miễn cưỡng leo lên ngồi cạnh bố. Cái lạnh đã khiến tôi tê cóng cả người. Chuyện này chẳng khiến tôi vui vẻ chút nào.

Khi tôi đã lên xe, bố cho xe chạy vòng quanh nhà và dừng ngay trước lều chứa củi. Bố xuống xe và tôi leo đèo theo sau. Bố nói:

- Bố nghĩ chúng ta sẽ cần thêm những tấm ván này, lại đây, giúp bố một tay.

Những tấm ván ư? Nghe chừng công việc này sẽ nặng nề đây. Sau khi chúng tôi chất xong những tấm ván, bố đi vào lều chứa củi rồi bước ra, trên tay ôm một bó củi – những cây củi mà tôi đã vất vả đốn ở trên núi suốt mùa hè và rồi đến mùa thu lại phải hì hục cưa thành từng khúc ngắn rồi chẻ chúng ra. Bố đang làm gì thế này?

Cuối cùng thì tôi cũng phải lên tiếng:

- Bố đang làm gì vậy?

Bố hỏi tôi:

- Gần đây, con có ghé ngang qua nhà cô Jensen không? Cô ấy sống cách đây hai dặm đường. Chồng cô đã mất cách đây được một năm, để lại một mình cô ấy và ba đứa con nhỏ, đứa lớn nhất mới chỉ lên tám tuổi.

Chắc chắn là tôi biết chuyện đó, nhưng... thế thì sao? Tôi trả lời:

- Vâng, con có biết. Nhưng... sao bố lại hỏi con điều này?

Bố nói:

- Hôm nay, bố có đi ngang qua đó và thấy thằng bé Jackey đi ra ngoài đào bới xung quanh đồng gỗ cố tìm một ít vỏ bào. Họ đã hết củi rồi, Matt à.

Bố trả lời ngắn gọn, rồi quay trở vào để lấy thêm một đồng củi khác. Tôi theo sau bố. Đồ đạc đã được chất lên xe cao đến nỗi tôi bắt đầu tự hỏi liệu mấy con ngựa có đủ sức kéo xe hay không. Cuối cùng bố cũng ra lệnh dừng lại, rồi chúng tôi đi đến nơi nhà hun khói, bố lấy một miếng thịt giảm bông lớn và một miếng thịt hông lợn xông khói đưa tất cả cho

tôi và bảo tôi để chúng trong xe và đợi ông. Khi bố quay trở lại, ông vác trên vai phải một bao bột mì còn tay trái thì cầm một chiếc túi nhỏ hơn đựng thứ gì đó.

Tôi hỏi:

- Cái gì trong chiếc túi nhỏ vậy bố?

- Giày, họ không còn giày để mang nữa. Thằng bé Jackey phải dùng những tấm vải đay quấn quanh chân khi nó đi ra ngoài tìm củ lúc sáng nay. Bố cũng mua cho bọn trẻ một ít kẹo. Giáng sinh mà không có kẹo thì chẳng còn là Giáng sinh nữa.

Hầu như suốt hai dặm đường đến nhà cô Jensen, cả hai chúng tôi đều im lặng. Tôi đang băn khoăn về những gì mà bố đang làm. Nhà chúng tôi cũng đâu có giàu có gì. Tuy chúng tôi có một đồng củi to, mặc dù bây giờ những gì còn lại là những khúc cây dài mà tôi sẽ phải cưa ngắn rồi chẻ chúng ra mới có thể sử dụng. Chúng tôi cũng có thịt và bột mì nên có thể có dư một chút cho họ, nhưng tôi biết rõ nhà chúng tôi đâu có nhiều tiền, vậy thì tại sao bố lại mua giày và kẹo cho bọn trẻ. Thật ra thì tại sao bố phải làm điều này? Nhà chúng tôi đâu có phải là hàng xóm ngay sát bên nhà cô Jensen, và đó chẳng phải là chuyện mà chúng tôi phải bận tâm.

Chúng tôi vào nhà cô Jensen từ phía khuất của ngôi nhà và nhẹ nhàng dỡ củi xuống, lấy thịt, bột mì và giày ra khỏi xe rồi đi về phía cửa. Chúng tôi gõ cửa. Một tiếng cạch bên trong và một giọng nói nhẹ nhàng cất lên:

- Ai vậy?

- Tôi là Lucas Miles, và con trai của tôi, Matt. Chúng tôi có thể vào trong nhà một lát được không?

Cô Jensen mở cửa mời bố con tôi vào nhà. Quanh người cô quần một tấm chăn, còn bọn trẻ thì đắp chung một tấm chăn khác và đang ngồi co ro trước lò sưởi, bên trong chỉ có một nhúm lửa nhỏ xíu không đủ sức tỏa ra dù chỉ một chút hơi ấm nào. Cô Jensen lần mò trong bóng tối tìm diêm quẹt và thắp sáng ngôi nhà.

- Chúng tôi mang đến cho cô vài thứ. - Bố tôi nói và đặt túi bột mì xuống.

Tôi để miếng thịt lên trên bàn còn bố đưa cho cô ấy chiếc túi đựng những đôi giày. Cô ngập ngừng mở chiếc túi và lấy ra từng đôi giày một. Một đôi cho cô và mỗi đứa trẻ một đôi - những đôi giày tốt nhất. Tôi len lén quan sát cô Jensen. Cô cố mím chặt đôi môi không để chúng khỏi

run lên, rồi đôi mắt cô ngấn lệ, từng giọt từng giọt nước mắt bắt đầu rơi xuống đôi gò má. Cô ngược lên nhìn bố tôi như muốn nói điều gì đó, nhưng không thể thốt ra thành lời.

- Chúng tôi cũng mang đến một ít củi khô. - Bố quay qua bảo tôi - Matt, con ra mang một ít củi vào đây, chúng ta sẽ đốt lửa sưởi ấm nơi này lên.

Khi tôi quay trở ra ngoài để mang củi vào nhà, tôi không còn là tôi – con người trước đây nữa. Cổ họng tôi tắc nghẹn lại và mặc dù rất ghét phải thừa nhận nhưng tôi có thể nhận thấy những giọt nước mắt của mình đang chực trào ra. Hình ảnh ba đứa trẻ ngồi tùm tùm quanh lò sưởi và mẹ của chúng đứng đó với những giọt nước mắt đang lăn dài trên má và lòng biết ơn sâu thẳm khiến bà không thể thốt được thành lời luôn hiện diện trong tâm trí tôi. Tôi thực sự xúc động, một niềm vui mà trước đây tôi chưa bao giờ biết, giờ đây đang tràn trong tâm hồn tôi. Trước đây tôi đã từng có nhiều lần đi phát quà vào ngày Giáng sinh nhưng chưa bao giờ tôi có cảm giác giống như lúc này. Tôi nhận ra rằng hai bố con tôi đang thực sự làm một việc có ích.

Khi ngọn lửa bùng lên trong lò sưởi cũng là lúc tinh thần mọi người trở nên phấn khởi hơn. Mấy đứa trẻ thích thú cười khúc khích khi bố chia kẹo cho chúng, còn cô Jensen thì đang mỉm cười, một nụ cười mà có lẽ lâu rồi không xuất hiện trên gương mặt của cô. Cuối cùng, cô quay sang bố con tôi nói:

- Cầu Chúa phù hộ cho hai người! Tôi biết Chúa đã mang hai người đến đây giúp đỡ mẹ con tôi. Cả nhà tôi vẫn luôn cầu nguyện mong Chúa phái đến một thiên thần đến để cứu rỗi mẹ con tôi.

Cổ họng tôi một lần nữa trở nên tắc nghẹn và những giọt nước mắt cứ chực trào ra. Tôi chưa bao giờ nghĩ đến cảnh tượng bố tôi xuất hiện trong một hoàn cảnh xúc động như thế này, cho đến khi nghe những lời cô Jensen nói tôi mới dám tin đó là sự thật. Tôi có thể nói một cách chắc chắn rằng bố là người đàn ông tốt nhất trên thế giới này.

Chúng tôi quay trở lại xe trượt tuyết, từ nơi sâu thẳm trong tâm hồn mình, tôi cảm thấy thật ấm áp, thậm chí cái lạnh ngoài kia chẳng còn nghĩa lý gì nữa. Khi hai bố con đi xa một chút, bố quay sang tôi và nói:

- Matt, bố muốn con biết một chuyện. Bố mẹ đã cố gắng tích cóp trong suốt những năm qua để dành tiền mua cho con cây súng trường, nhưng bố mẹ vẫn chưa có đủ. Rồi, ngày hôm qua, một người đã nợ bố một số tiền cách đây nhiều năm, nay quay trở lại trả nợ. Bố mẹ đã thực sự rất phấn khởi nghĩ rằng bây giờ bố mẹ có thể mua cho con món quà yêu thích. Và sáng hôm nay bố đã đi xuống phố để mua ngay một cây

súng cho con. Nhưng trên đường đi bố trông thấy thằng bé Jackey đang lang thang ngoài trời lạnh buốt đào bới trong đồng củi mà chân của nó quần toàn vải là vải, lúc đó, bố mới biết những gì mà bố cần phải làm thực sự. Con à, bố đã dùng số tiền đó để mua giày và một ít kẹo cho bọn trẻ. Bố mong là con hiểu cho bố.

Tôi đã hiểu, một lần nữa, từng giọt lệ lại bắt đầu long lanh trong mắt tôi. Tôi đã thực sự hiểu rõ ngọn ngành sự việc và tôi rất vui vì bố đã làm điều đó. Bây giờ cây súng đó đã không còn quan trọng đối với tôi nữa. Bố đã cho tôi nhiều thứ khác hơn. Bố đã cho tôi được nhìn thấy gương mặt đầy xúc động của cô Jensen và những nụ cười rạng rỡ trên môi bọn trẻ. Trong suốt những năm tháng còn lại của cuộc đời, mỗi khi tôi nhìn thấy bất kì thành viên nào trong gia đình cô Jensen hay khi tôi chẻ một khúc củi, tôi lại nhớ về kỷ niệm ấy, và mỗi lần như vậy tôi lại cảm thấy mình đang ở bên cạnh bố cười xe về nhà tối hôm đó. Bố đã cho tôi nhiều hơn cả một món quà mà tôi yêu thích, bố đã cho tôi một ngày Giáng sinh đáng nhớ nhất trong suốt cuộc đời tôi.

CHỈ CHỪNG TRĂM BƯỚC NỮA

Hồi đó tôi hai mươi lăm tuổi, thất nghiệp và đói. Đã nhiều lần rồi tôi ở trong tình cảnh như vậy, tại Constantinople, tại Paris, tại Rome. Nhưng tại New York mà ngay cái không khí người ta thở cũng có cái vị hạnh vận thành công, mà thất nghiệp thì thật là tủ nhục quá.

Tôi hoàn toàn không biết xoay xở ra sao, điều đó chẳng có gì lạ. Tôi muốn kiếm ăn bằng ngòi bút nhưng không biết tiếng Anh. Thành thử suốt ngày tôi lang thang ngoài phố, không phải vì thích thể thao đâu mà để bà chủ nhà khỏi bận mắt.

Một hôm, trên con đường 42, tôi đụng đầu với một người to lớn tóc hung hung. Tôi nhận ra liền: Féodor Chaliapine, kép hát Nga nổi tiếng. Hồi thiếu niên, tôi đã nhiều lần đứng nói đuôi mua giấy hạng bét để nghe ông ta hát ở rạp Đế quốc Hí viện Moscou. Hồi làm báo ở Paris, tôi có lần lại phỏng vấn ông ta. Tôi tưởng ông ta không nhận ra được, không ngờ nhận ra được. Ông ta hỏi tôi:

- Bạn lắm không?

Tôi đáp lí nhí một câu mơ hồ. Có lẽ ông ta đoán được tình cảnh của tôi.

- Theo tôi về khách sạn tôi trọ ở góc đường Broadway và đường 103 nhé? Chúng mình cùng đi bộ. Lúc đó đã giữa trưa và tôi đã đi lang thang năm giờ rồi.

- Nhưng, ông Chaliapine ạ, từ đây tới đó năm sáu cây số lận.

Ông ta ngắt lời tôi:

- Điên nào. Chưa đầy trăm thước.

Tôi ngạc nhiên hỏi:

- Trăm thước?

- Thì vậy chứ sao? Tôi không nói là tới khách sạn, dĩ nhiên. Là tới gian bán ở đại lộ 6 ấy.

Tôi chẳng hiểu gì cả. Nhưng cũng đi theo. Một lát chúng tôi tới trước gian hàng đó, đứng ngó hai chú lính thủy bắn vào một cái bia, đều đều, không biết bao nhiêu lần. Rồi chúng tôi lại tiếp tục đi. Ông Chaliapine

vui vẻ bảo tôi:

- Bây giờ còn hơn một cây số nữa.

Tôi gật đầu. Một lát sau tới Carnegie Hall, ông Chaliapine bảo tôi ông ta thích nhìn về mặt những người lại mua giấy nghe hòa nhạc ở Viện âm nhạc. Chúng tôi ngừng lại vài phút rồi tiếp tục đi. Lần này ông nhanh nhẩu bảo:

- Chỉ còn tám trăm thước là tới vườn thú của công viên trung ương. Ở đó có một con tinh tinh (gorille) giống một kép hát có giọng cao mà tôi quen.

Chúng tôi lại thăm con tinh tinh. Cách đó một ngàn hai trăm thước, về tới đường Broadway, chúng tôi ngừng trước một tiệm tạp hóa. Trước cửa tiệm có bày một thùng dưa leo, Chaliapine trở mắt ra ngo dưa leo một lúc: bác sĩ cấm ông ta ăn dưa leo.

- Chà, coi ngon quá. Trông thấy mà nhớ tuổi trẻ của tôi

Còn tôi, tôi tự hỏi sao chưa ngất ngư chứ, mà lại thấy khỏe mạnh hơn bao giờ nữa. Chúng tôi ngừng một lần cuối cùng nữa ở đường 90 để ngắm những hàng trái cây tại một chợ, trước một trạm xe điện mới sơn lại, góc đường 96, và sau cùng nó tới khách sạn. Chaliapine cười, bảo tôi:

- Đường đâu có xa, phải không? Bây giờ tụi mình đi ăn.

Sau một bữa thịnh soạn, ông mới cho tôi hiểu tại sao bắt tôi đi bộ 6 cây số đó. Giọng ông nghiêm trang:

- Thầy sẽ không bao giờ quên lần đi bộ hôm nay đâu. Tôi đã cho thầy một bài học nhỏ đấy. Đừng bao giờ lo lắng, buồn rầu vì đích còn ở xa. Chỉ nghĩ tới cái gì ở cách ta một trăm thước thôi. Đừng lo ngại về một tương lai bấp bênh. Chỉ nghĩ tới những cái vui ngày hôm sau thôi, dù nó tầm thường tới mức nào đi nữa.

Nhiều năm đã trôi qua, ông Chaliapine đã qua đời mà hầu hết những điểm làm mục tiêu trong lần đi bộ không sao quên được đó, hiện nay cũng không còn, cảnh vật đã biến thiên. Nhưng trong bao nhiêu năm đó, triết lý thực tế của ông đã giúp tôi được nhiều.

Nó đã giúp tôi khi tôi quyết định học tiếng Anh. Không khi nào tôi tự hỏi: “Phải học bao năm nữa mới viết được thứ tiếng đó”.

Trái lại tôi tự nhủ: “Hôm nay trên tờ Times có hai mươi tám tiếng mình chưa biết. Ngày mai sẽ còn không tới hai mươi tiếng”.

Triết lý đó cũng giúp tôi giữ vững được tinh thần khi vì một sự lầm lỡ

của các người hùn vốn, tôi buộc phải trả cho chủ nợ nửa số tiền mà tôi hy vọng kiếm được trong bốn năm sau. Nếu trong 208 tuần lễ đó, tôi cứ nghĩ bụng hoài rằng phải sống cực khổ thì chắc chắn tôi đã nản chí mà không kiếm được một đồng nào cả. Nhưng tôi chỉ tự nhủ: “Thứ hai, thứ tư và thứ sáu, mình sẽ làm cho mình”. Nghĩ vậy thì mọi sự thay đổi hết. Tôi trả được hết nợ mà kiếm được đủ sống, không đến nỗi thiếu thốn.

Qui tắc trăm bước của Chaliapine đó là một hoàng kim quy tắc. Ai cũng có thể theo mà thấy có lợi. Có thể rằng cái đích ta nhắm còn xa thăm thẳm đấy, nhưng không đầy trăm bước là “tới đại lộ 6”. Như vậy, cứ từng chặng từng chặng một, chúng ta chẳng những sẽ tới đích, mà trên đường còn được hưởng nhiều cái vui nữa.

CHIẾC CẦU

Tại Học viện Quân sự West Point (Mỹ) trong một tiết học về môn kỹ thuật, khi giáo sư ra đề tài vẽ một chiếc cầu, dĩ nhiên sinh viên của trường phải hiểu đây là một chiếc cầu cần được thiết kế cho mục tiêu quân sự. Các sinh viên khác đều thiết kế một cái cầu theo tiêu chuẩn và kỹ thuật như đã học ở phần lý thuyết. Riêng Whister lại không đếm xỉa gì đến khía cạnh quân sự. Anh vẽ một chiếc cầu thơ mộng, bắc qua một mỏm núi cao với một gam màu sáng của ánh mặt trời đang ló dần trên đỉnh. Dọc hai bờ sông là thảm cỏ xanh rì. Nhưng thơ mộng hơn nữa là có hai đứa bé đứng cầu cá trên chiếc cầu ấy.

Vị giáo sư cầm bức tranh lên quan sát và tỏ vẻ không ưng ý chút nào. Ông yêu cầu anh phải xóa hình ảnh hai đứa bé. Whister ngẫm nghĩ một hồi bèn đặt cọ lông di chuyển hai cậu bé từ chiếc cầu xuống thảm cỏ bên bờ sông. Lần này vị giáo sư tỏ ra giận dữ, ông quát to và đập tay xuống bàn: “Tôi đã bảo anh phải cất chúng ra khỏi bức tranh”.

Không thể vẽ thiên nhiên mà thiếu bóng dáng con người, Whister bèn vẽ hai ụ đất trên thảm cỏ dọc theo dòng sông như muốn vị giáo sư hiểu ngầm rằng anh đã chôn hai cậu bé trong hai cái mộ ấy.

Người sinh viên ấy là họa sĩ tài ba James Mc. Neil Whister.

Với anh, chiếc cầu bắc qua dòng sông là để nối liền đôi bờ và chiếc cầu nối liền đôi bờ là để con người ở hai bờ sông liên lạc với nhau. Không thể được gọi là cầu nếu chiếc cầu không dùng để đi lại, thông thương hay chiếc cầu sẽ trở thành vô nghĩa nếu thiếu vắng sự qua lại của con người.

Hằng ngày, chúng ta cũng đang vẽ bức tranh của những chiếc cầu gặp gỡ, cảm thông, yêu thương để xóa đi những ngăn cách, những hận thù. Một cử chỉ hỏi thăm, một nụ cười, một cái bắt tay, một ánh mắt cảm thông của con người đang là những thanh gỗ được ghép lại thành chiếc cầu để nối kết nhân loại.

Con người chỉ có thể sống hòa bình và an vui khi giữa chúng ta được nối kết bằng những chiếc cầu của gặp gỡ, yêu thương và tha thứ.

CÓ BAO NHIÊU CÂY TRONG MỘT HẠT

Một hạt nhỏ bé sẽ trở thành cây. Cây sinh ra nhiều hạt hơn. Những hạt này lại trở thành cây. Cây lại sinh ra hạt. Và cứ như thế... Vậy có bao nhiêu cây trong một hạt. Không có cây ở trong hạt. Đập hạt ra, bạn sẽ chẳng tìm thấy một cây nào. Hạt chỉ mang mầm sống của cây, những gì tiềm ẩn để trở thành cây. Và cây chỉ xuất hiện khi hạt được nuôi dưỡng đủ nước, đất và ánh nắng mặt trời. Những người mà bạn gặp, những điều bạn được học, những kinh nghiệm trong đời bạn, những gì bạn lựa chọn, mỗi ngày, mỗi khoảnh khắc trong cuộc đời của bạn,... tất cả là những hạt giống với sức sống vô tận. Chúng đang chờ để trở thành cây rồi thành trái; nhưng chỉ khi chúng được trồng ở đất tốt và được nuôi dưỡng.

Bạn thân mến! Không phải lúc nào bạn cũng có thể chọn lựa hạt nào sẽ rơi xuống đời mình nhưng bạn hoàn toàn có thể trồng nó, nuôi dưỡng nó theo cách bạn muốn.

Hãy nghĩ về điều đó. Bạn có thể thay đổi cuộc đời mình ngay từ bây giờ bằng cách quyết định sẽ trồng những hạt nào, sẽ lựa chọn những gì; bằng cách cung cấp cho những hạt giống tốt, những hạt giống bất ngờ một mảnh đất màu mỡ, đủ chất dinh dưỡng để sống và phát triển.

CÓ MỘT CHIẾC VÒNG

Có một chiếc vòng bị cắt đi một mảnh hình tam giác. Cái vòng muốn được trọn vẹn, không thiếu mẫu nhỏ nào nên lang thang tìm kiếm mảnh thất lạc nhưng vì nó không hoàn hảo nên chỉ có thể lặn đi rất chậm. Nó chiêm ngưỡng những bông hoa bên đường. Nó tán gẫu với những con sâu. Nó tận hưởng ánh nắng mặt trời. Nó đã thấy rất nhiều mảnh vỡ khác nhau nhưng không có cái nào là vừa với nó. Và nó để lại tất cả bên đường rồi tiếp tục cuộc tìm kiếm.

Một ngày kia, chiếc vòng tìm thấy một mảnh rất vừa vặn. Thật là hạnh phúc! Giờ đây nó có thể toàn vẹn, không thiếu chút gì. Nó lắp lại cái mẫu đã mất và bắt đầu lặn. Bây giờ đã là một cái vòng thật hoàn hảo và nó có thể lặn rất nhanh, quá nhanh để có thể lưu ý tới những bông hoa và nói chuyện cùng lũ sâu. Và khi chiếc vòng nhận ra thế giới đổi khác như thế nào khi lặn nhanh quá, nó dừng lại, vớt mảnh vỡ vừa tìm được lại bên đường và tiếp tục lặn đi chậm rãi.

Câu chuyện mang lại một bài học khá kỳ lạ: chúng ta càng trở nên toàn vẹn hơn khi mất đi hay bỏ lỡ một cái gì đó. Trên một phương diện nào đó, một người có tất cả mọi thứ là một người đáng thương. Người đó sẽ không bao giờ có được niềm thích thú để khát khao, để hi vọng và nuôi dưỡng tâm hồn mình bằng những mơ ước về một điều tốt đẹp hơn. Người đó cũng sẽ không bao giờ có được cái cảm giác được một ai đó yêu thương, cho họ những cái anh ta luôn luôn muốn mà không bao giờ có. Một con người sống toàn vẹn là người biết rằng để vượt qua những thảm kịch và tồn tại, là người có thể thất bại mà vẫn cảm thấy bình an, mình đã thoát ra khỏi điều tồi tệ nhất mà vẫn nguyên vẹn.

Cuộc sống thật sự giống như một mùa bóng, ở đó ngay cả đội bóng giỏi nhất cũng có thể thua 1/3 số trận nó tham dự và ngay cả đội bóng tệ hại nhất cũng có những giờ phút huy hoàng. Mục tiêu của chúng ta là có nhiều trận thắng hơn thất bại. Hãy tin tưởng rằng cái mà cuộc sống đòi hỏi ở chúng ta không phải là “hãy hoàn hảo”, không phải là “đừng bao giờ mắc sai lầm” mà là “hãy toàn vẹn”.

Và cuối cùng nếu chúng ta đủ dũng cảm để yêu, đủ mạnh mẽ để tha thứ, đủ rộng lượng để vui mừng vì hạnh phúc của những người khác, và đủ khôn ngoan để hiểu rằng hạnh phúc có cho tất cả mọi người, chúng ta sẽ tận hưởng được cảm giác hoàn toàn sung sướng mà không có một

sinh vật nào có được.

CON BƯỚM

Một người nọ tìm thấy một cái kén của con bướm. Anh ta nhận thấy cái kén này bắt đầu được cắn rách, sâu bướm bắt đầu bò ra. Quan sát một hồi lâu, anh thấy con sâu bướm cố hết sức lách thân mình qua lỗ hổng mà không được. Rồi con sâu có vẻ rảnh hết sức mà không lọt ra nổi và nằm im như chịu thua. Động lòng thương, người nọ muốn giúp con sâu bướm, anh ta lấy mũi kéo nhỏ cắt vết rách của cái kén để sâu bướm ta vượt ra ngoài dễ dàng. Sau khi sâu bướm ra khỏi kén, thì thân hình lớn ra nhưng đôi cánh thì lại nhỏ. Người nọ cố chờ xem con bướm có thể phát triển thêm ra không? Mong rằng đôi cánh kia có thể nở rộng thêm để đủ sức bay đi.

Than ôi! Vô ích! Con bướm đã bị trợn đời tàn tật, lê lét với chiếc cánh nhỏ bé không thể bay đi được.

Người nọ vì lòng thương mà hấp tấp làm hỏng cuộc đời con bướm. Anh không biết là luật tạo hóa bắt buộc con sâu bướm phải tự phấn đấu để vượt ra khỏi lỗ nhỏ của cái kén. Trong lúc phấn đấu đó, huyết mạch sẽ được luân chuyển từ thân mình cho đến đôi cánh và sau khi vượt ra khỏi chiếc kén, bướm ta mới có đủ sức vươn đôi cánh lớn ra mà bay bổng.

Sức phấn đấu cũng rất cần thiết cho đời sống chúng ta vậy.

Nếu cuộc đời không có những trở ngại thì chúng ta sẽ bị bại liệt như con bướm kia. Chúng ta không có đủ sức để bay bổng. Trước những thăng trầm thế sự, chúng ta phải có đủ trí phấn đấu vươn lên trong cuộc sống.

Chúng ta sẽ có sức dũng mãnh, vì cuộc đời có những trở ngại khiến chúng ta phải đấu tranh.

Chúng ta sẽ có trí tuệ, vì cuộc đời có những vấn đề nan giải khiến chúng ta phải giải quyết.

Chúng ta sẽ có can đảm, vì cuộc đời có những chông gai nguy hiểm khiến chúng ta phải vượt qua.

Chúng ta sẽ có lòng từ bi, vì cuộc đời có những kẻ bất hạnh để cho chúng ta giúp đỡ.

Chúng ta sẽ có thịnh vượng, vì cuộc đời tạo ra những trí óc và bấp

thịt khiến chúng ta phải vận dụng.

Các bạn có thấy đúng không?

CON LAICA

Có năm tôi ở với bác tôi trên thị xã. Bác mua cho tôi một con chó. Một người bạn của bác vừa ở Nga về, đến chơi, đặt luôn cho nó cái tên Laica. Con Laica lớn nhanh và rất lanh lợi. Tôi có một thằng bạn thân nhà ở cạnh tên là Tùng. Tôi và Tùng thích chơi một trò chơi rất oái ăm, ấy là đục lỗ một cái vỏ hộp sữa bò, lấy dây thun buộc vào đuôi con Laica, sau đó xua cho nó chạy, cái vỏ hộp sữa bị kéo đi sẽ đập xuống mặt đường tạo thành những âm thanh rất vui tai. Con Laica có vẻ cũng hào hứng với trò chơi này chứ không hề tỏ ra khó chịu. Nhà bác tôi ở ngay mặt đường quốc lộ, xe cộ qua lại cả ngày. Thế mà hôm ấy bọn quái quỷ chúng tôi lại nghĩ ra một kế hiểm là kiếm hai miếng thịt buộc vào hai sợi dây như thể cái cần câu, rồi thằng Tùng bên này đường, tôi bên kia đường. Cứ con Laica ở bên này đường thì đưa bên kia giờ miếng thịt lên nhử nhử, trêu tức nó. Con Laica cứ chạy đi chạy lại qua đường, cái vỏ hộp khua lóc cóc xuống mặt đường nhựa. Chúng tôi bò ra cười. Trẻ con ở phố cũng hò nhau ra cổ vũ xem chúng tôi “biểu diễn”. Bất ngờ, một chiếc ô tô bóng nhoáng lao vụt tới. Con Laica khi ấy vẫn đang háo hức chú ý đến miếng thịt. Chúng tôi gào lên: “Laica!...”. Song đã muộn, khi chiếc xe đi qua chỉ còn lại cái vỏ hộp là nguyên vẹn. Tôi nhớ rất rõ cảm giác đau đớn của mình khi ấy. Dường như vừa có một bức tường đổ sập xuống lòng tôi. Tôi và thằng Tùng vớt hai miếng thịt rồi ôm nhau khóc, trong khi bác tôi đi nhặt lại cái vỏ hộp sữa bò và tìm cách đưa thi thể con Laica vào nhà.

Dĩ nhiên là hôm đó tôi được một trận no đòn. Nhưng trận đòn ấy giờ đây tôi mới thấy ngấm đau hơn ngày ấy. Trong ấu thơ dại dột tôi đã làm tắt đi sự sống của sinh vật hiền lành vô tội.

ĐÀN VỊT TRỜI

Vào những mùa đông, chúng ta thường thấy hàng đàn vịt trời bay thành hình chữ V, bay hàng trăm dặm từ Bắc xuống Nam để tìm nơi ấm cúng. Các nhà khoa học đã khám phá rằng những đàn vịt trời đó có những quy luật di chuyển rất đáng cho chúng ta suy ngẫm về tinh thần đoàn thể.

1. Mỗi khi con vịt vẫy cánh bay, chúng sẽ tạo ra một luồng gió quyen và tạo ra một lực hấp dẫn nâng con vịt bay bên cạnh. Như vậy khi chúng bay theo đội hình chữ V, thì con nọ nương vào lực hấp dẫn của con kia, chúng có thể bay nhẹ nhàng hơn và tăng khả năng bay xa hơn gấp đôi.

Con người ta cũng vậy, nếu những người có cùng một chí hướng mà biết cách hợp quần thành những đoàn thể hay cộng đồng để nương tựa nhau thì dễ đạt được những mục đích cao cả hơn.

2. Khi một con vịt bị xa rời khỏi đội hình, thì nó sẽ cảm thấy bị đuổi sức vì phải tự lực, nên nó lại phải cố gắng bay vào trong đội hình để nương tựa vào lực hấp dẫn của những con vịt bay trước.

Nếu chúng ta biết xếp chặt hàng ngũ, không xa rời đoàn thể hay cộng đồng thì sẽ có lợi lớn.

3. Riêng con vịt bay đầu đàn là không được hưởng lực hấp dẫn của bạn đồng hành, nên nó rất chóng mỏi mệt. Khi nó mệt thì nó sẽ bay xuống nương vào đội hình và sẽ có con vịt khỏe mạnh khác bay vào vị trí dẫn đầu, cứ như vậy thay đổi trong suốt ngày bay.

Trong cộng đồng con người cũng vậy, vai trò lãnh đạo luôn luôn được thay đổi tùy theo tình thế, theo tinh thần dân chủ.

4. Trong khi bay, chúng thường lên tiếng kêu quác quác để thúc giục nhau bay theo kịp một tốc độ.

Trong các đoàn thể, người ta phải biết nhắc nhở nhau để giữ vững tinh thần hay thắt chặt tình đồng đội, Trong quân ngũ, các quân nhân thường lên tiếng đếm hoặc hát để tất cả đoàn đi theo nhịp quân hành.

5. Khi một con vịt bị đau hay bị bắn trọng thương phải rời khỏi đội hình, thì sẽ có hai con vịt đồng hành rời theo để nâng đỡ và bảo vệ. Hai con đó ở bên cạnh con vịt yếu kém cho đến khi tự bay được, hoặc bị rút

chết, thì chúng mới bỏ bay theo đoàn vịt khác.

Chúng ta hãy suy ngẫm tới tình đồng loại và những quy luật của đàn vịt trời mà đối xử với nhau trong cùng một cộng đồng hay đoàn thể.

ĐIỀU KHÔNG BÌNH THƯỜNG

Larry và Jo Ann là một đôi vợ chồng bình thường. Họ sống trong một ngôi nhà bình thường trên một con phố bình thường. Giống như bao đôi vợ chồng bình thường khác, họ phải vật lộn với cuộc sống để lo cho con cái ăn học nên người. Ngoài ra, họ còn bình thường về một phương diện khác: họ luôn có những cuộc cãi vã. Đề tài là những bất đồng trong cuộc sống, và... ai là người có lỗi.

Cho đến một hôm, một sự kiện ngoại lệ đã xảy ra.

- Bà biết đấy, Jo Ann, tôi có những ngăn tủ kì diệu. Mỗi lần tôi mở chúng, chúng luôn có sẵn tất và quần áo lót. - Larry nói - Tôi muốn cảm ơn bà vì đã để mắt đến chúng suốt những năm qua.

Jo Ann nhìn chồng qua đôi kính:

- Ông muốn gì, Larry?

- Chẳng gì cả. Tôi chỉ muốn nói tôi đánh giá cao việc bà đã chăm sóc cho tôi.

Đây chẳng phải lần đầu Larry có hành động kỳ lạ nên Jo Ann bỏ ngoài tai, cho đến vài hôm sau...

- Jo Ann, cảm ơn bà đã ghi những con số chi phiếu rất đúng tháng này. Trong 16 con số thì bà đã ghi đúng hết 15 con. Quả là một kỷ lục.

Không tin vào những gì đang nghe, Jo Ann ngừng may:

- Larry, ông luôn căn nhắc tôi về những con số sai, sao bây giờ lại thế?

- Vô lý. Tôi lúc nào cũng muốn bà biết tôi luôn ghi nhận những cố gắng của bà.

Jo Ann lắc đầu và tiếp tục may. "Ông ta làm sao ấy nhỉ?...", bà tự hỏi.

Dù vậy, ngày hôm sau, khi Jo Ann ghi vào sổ tại cửa hàng tạp hóa của gia đình, bà cẩn thận để viết đúng số chi phiếu. Bà cố không nghĩ đến những điều không bình thường này nhưng thái độ kỳ lạ của Larry cứ tiếp tục.

- Jo Ann, thật là một bữa ăn ngon. - Ông ta nói trong một bữa tối - Tôi rất biết ơn bà. Trong 15 năm qua bà đã nấu hơn 14.000 bữa ăn cho

tôi và lũ trẻ.

Rồi: “Ôi! Jo Ann, ngôi nhà mới ngăn nắp làm sao. Bà hẳn rất vất vả để giữ chúng luôn như thế...”.

Thậm chí: “Cảm ơn Jo Ann vì bà đã luôn bên cạnh tôi”.

Jo Ann trở nên lo lắng: “Đâu rồi những lời chê bai, chỉ trích?”.

Nỗi lo có điều gì không ổn xảy ra với chồng càng mạnh mẽ hơn khi Shelly, cô con gái 16 tuổi của bà, cần năn:

- Bố lắm cảm rồi mẹ ạ! Bố bảo con trông xinh lắm với bộ quần áo cũ mềm này! Thật không phải là bố. Có gì xảy ra với bố rồi ấy!

Nhiều tuần trôi qua, Jo Ann trở nên quen thuộc với thái độ kỳ lạ của người bạn đời, và thỉnh thoảng bà cũng đáp lại “cảm ơn...”. Bà cảm thấy tự hào về bản thân như đã vượt qua được một chương ngại vật. Nhưng đến khi một việc quá bất thường xảy ra thì bà hoàn toàn lúng túng.

- Tôi muốn bà nghỉ tay một chút. - Larry nói - Tôi sẽ rửa chén. Nào, hãy bỏ cái chảo đó xuống và lên phòng khách xem tivi!

- (Sau một lúc lâu im lặng) Cảm ơn Larry, cảm ơn...

Bước chân của Jo Ann đột nhiên trở nên nhẹ tênh. Bà cảm thấy tự tin hơn và lần đầu tiên bà nghe mình khe khẽ hát. Câu chuyện sẽ dừng ở đây nếu không có một sự kiện đặc biệt nhất xảy ra. Lần này tác giả là Jo Ann. Một hôm, bà nói:

- Larry, tôi muốn cảm ơn ông vì đã làm việc nuôi sống gia đình suốt những năm qua. Tôi chưa từng nói cho ông biết, nhưng tôi rất biết ơn ông...

Larry đã không bao giờ hé mở lý do khiến ông thay đổi cách cư xử một cách tuyệt vời như thế, dù Jo Ann lục vấn đến đâu. Và điều này đã thành một trong những bí ẩn của cuộc sống, một điều bí ẩn mà tôi rất thích - vì tôi chính là... Jo Ann.

ĐÔI BÀN TAY

Một giáo sư lớp xã hội học đưa các sinh viên thực tập tới khu ổ chuột Baltimore để làm hồ sơ lý lịch cho 200 bé trai. Qua các câu hỏi để làm bản lượng giá về tương lai các em, các sinh viên đều nhận định về từng em: “Không có hy vọng tiến thân”.

20 năm sau, một giáo sư xã hội học khác tình cờ đọc qua bản nghiên cứu trước đây tại trường. Ông cho các sinh viên của mình tìm hiểu xem điều gì đã xảy ra cho những đứa bé trai này. Sau khi nghiên cứu, các sinh viên thấy: trừ 20 em đã đi nơi khác hay đã chết, có tới 176 em trong số 180 em còn lại đã thành đạt, trở nên những bác sĩ, luật sư và thương gia...

Giáo sư này rất ngạc nhiên và quyết định tìm hiểu vấn đề sâu xa hơn.

Mọi người đều trả lời trong xúc động:

- Chúng tôi đã đạt tới thành công nhờ tình thương của một người thầy. Người thầy đó bây giờ vẫn còn sống, giờ đã là một bà lão, tuy già nhưng bà vẫn còn minh mẫn.

Giáo sư hỏi bà đã dùng phương pháp nào để kéo những bé trai đó ra khỏi khu nhà ổ chuột và đạt được thành công như vậy.

Đôi mắt bà lão sáng lấp lánh với nụ cười trên môi, bà nói:

- Thật đơn giản, tôi đã yêu thương chúng bằng chính đôi bàn tay này. - Bà xoa đôi bàn tay chai sần đầy gân guốc của mình - Tôi đã cầm tay từng cháu và dạy cháu những điều cháu sẽ phải biết. Tôi đã dạy các cháu sự tuyệt diệu của sách vở. Lấy sách vở làm khí giới, coi ngu dốt làm thù địch, lấy văn minh nhân loại làm cuộc khai hoàn. Hãy biết trân trọng từng giá trị trong cuộc sống. Mọi nghề nghiệp trong xã hội đều tốt đẹp, và không có gì đáng xấu hổ cho bằng trộm cắp, gian dối, bán mua lừa đảo. Tôi đã dạy chúng biết bán sức mạnh của cơ bắp và khối óc cho người mua đấu giá cao nhất, nhưng không bao giờ đặt giá cho tâm hồn dù có lúc rơi vào hoàn cảnh cùng cực nhất. Chính đôi bàn tay này tôi đã giúp chúng lớn lên về thể xác và giúp chúng tôn trọng từng mẩu bánh hay ngụm nước. Tôi đã cho chúng thấy nhân loại có thể nghèo về vật chất, nghèo về tiện nghi, nghèo về tri thức nhưng không bao giờ nghèo về tấm lòng và tình thương. Chính sức mạnh của tình yêu, của tình người, của tình nhân loại đã giúp chúng vươn lên và tình yêu thương đó

có từ đôi tay này.

ĐÔI MẮT NGƯỜI CHA

Có một người thanh niên sống một mình với cha và tình cha con của họ thật tuyệt vời. Mặc dù trong lớp anh luôn là người thấp bé nhất nhưng sự đam mê trái bóng vẫn không làm anh lùi bước. Và cha anh vẫn luôn ở cạnh anh động viên anh những khi buồn nản. Anh quyết định tập luyện hết sức mình và hứa rằng anh sẽ được đá chính thức. Anh không hề bỏ lỡ một buổi tập hay một trận đấu nào thế nhưng anh vẫn luôn bị xếp ở hàng ghế dự bị. Những lúc như thế cha anh vẫn ở cạnh anh, động viên anh nhiều nhất.

Khi vào đại học, anh quyết định gia nhập đội bóng của trường và mọi người ai cũng chắc rằng anh không thể làm được trò trống gì nhưng họ đã lầm. Huấn luyện viên phải thừa nhận đã giữ anh lại bởi vì anh luôn đặt tâm hồn và trái tim mình vào mỗi buổi tập và luôn động viên người khác khi tinh thần họ xuống thấp. Tin anh được giữ lại trong đội đã khiến cha anh rất vui lòng và ông được một vé mời đến xem trận đấu. Mặc dù người thanh niên ấy rất siêng năng luyện tập nhưng anh chưa hề được chơi chính thức trong một trận đấu nào.

Cuối mùa bóng, trong khi đang luyện tập huấn luyện viên đến gặp anh cùng với bức điện tín. Anh sững sờ khi đọc nó và khi đã lấy lại bình tĩnh, anh nói với huấn luyện viên:

- Cha tôi mất sáng nay. Xin cho tôi được nghỉ tập ngày hôm nay.

Ông huấn luyện viên vòng tay qua vai anh và nói rằng:

- Nghỉ đến cuối tuần con trai ạ, và nên nghỉ ngơi vào thứ bảy.

Vào ngày thứ bảy, trận đấu diễn ra không được suôn sẻ lắm, đội của anh liên tiếp gặp nhiều rủi ro.

- Thưa ông, hãy cho tôi vào sân dù chỉ là ngày hôm nay. - Anh thúc giục.

Ông huấn luyện viên lơ đãng như không nghe thấy, ông không muốn người thấp bé nhất của đội được tung ra sân vào những giây phút quan trọng như thế này. Nhưng cuối cùng ông đành phải nói:

- Thôi được rồi, anh có thể ra.

Trước mắt mọi người, đó là điều không thể tin được. Người trước đây chưa hề chơi trận nào đã làm mọi thứ trở nên hoàn hảo. Các bạn không

thể nào chặn anh lại được, anh chạy, anh tung hứng như một ngôi sao và bàn thắng đã nhanh chóng được ghi. Trận đấu kết thúc với những lời chúc tụng dành cho đội của anh.

Cuối buổi, huấn luyện viên chú ý thấy anh ngồi lặng lẽ ở một góc phòng.

- Con trai ạ, ta không thể tin được. Hãy nói với ta làm sao anh lại có thể tuyệt vời đến như thế?

Anh ngược lên cùng với đôi mắt đầm nước và nói:

- Cha tôi đã qua đời nhưng đâu ai biết là ông ấy bị mù. Cha tôi đến tất cả những trận đấu có đội chúng ta tham dự nhưng hôm nay là lần đầu tiên ông ấy được thấy tôi chơi, và tôi muốn cha tôi thấy rằng tôi có thể làm được điều đó.

Vì vậy, hãy nhớ rằng:

Có ai đó rất tự hào về bạn.

Có ai đó đang nghĩ đến bạn.

Có ai đó quan tâm đến bạn.

Có ai đó rất nhớ bạn.

Có ai đó muốn nói chuyện với bạn.

Có ai đó muốn ở cạnh bạn.

Có ai đó luôn mong sự bình yên cho bạn.

Có ai đó luôn biết ơn mọi sự cố vũ của bạn.

Có ai đó muốn nắm tay bạn.

Có ai đó luôn muốn bạn hạnh phúc.

Có ai đó muốn tặng quà cho bạn.

Có ai đó thán phục sự mạnh mẽ của bạn.

Có ai đó muốn bảo vệ bạn.

Có ai đó yêu thương bạn vì chính bạn là bạn.

Có ai đó rất vui khi bạn là bạn của họ.

Có ai đó muốn bạn biết rằng họ sẵn sàng ở bên bạn.

Có ai đó muốn làm mọi điều dành cho bạn.

Có ai đó muốn chia sẻ cùng bạn.

Có ai đó vẫn thiết tha với cuộc sống chỉ bởi vì bạn.

Có ai đó luôn cần sự động viên của bạn.

Có ai đó cần niềm tin ở bạn.

Có ai đó rất tin tưởng bạn.

Có ai đó thích một bản nhạc nhắc họ về bạn.

Và có ai đó sẽ khóc khi đọc những dòng này về bạn...

NGÀY HOÀN HẢO

Đó là ngày lý tưởng để đi câu cá. Jonathan và bố cậu đã chuẩn bị cho chuyến đi này cả mấy tuần nay, và bây giờ họ đang ngồi trên những kè đá, buông câu và tận hưởng không khí trong lành bên bờ hồ. Bờ bên kia là những rừng tùng xa xa là những cánh rừng dương màu vàng sáng.

Họ vừa câu cá vừa nói chuyện, và đột nhiên chiếc phao câu của Jonathan khẽ rung. Hai bố con đều reo to: chắc chắn một con cá to như quái vật đã cắn câu rồi. Jonathan nắm chắc cần câu và trống ngực nổi ầm ầm. Có lẽ đây là con cá to nhất từ trước tới giờ cắn câu của Jonathan. Và cậu bắt đầu mơ về chú cá to nhất như mọi người câu cá khác.

Ông bố chộp lấy cái vợt, nhằm thẳng xuống chỗ mà ông định ninh có con cá to nhất hồ đang mắc vào lưỡi câu. Hy vọng của ông được xác nhận hoàn toàn khi con cá lộ ra khỏi mặt nước, rồi quẫy vọt lên. Thật khó quên được cảnh con cá to, sáng loáng nhảy lên mặt nước xanh, và đằng sau nó ở phía xa là những rừng núi cũng xanh xanh.

Vừa ôm giấc mơ của một người câu cá, ông bố vừa la to bảo Jonathan cứ nhảy lên nhảy xuống như quả bóng cao su, rồi rón rén bước xuống nước, giữ vợt lùa con cá vào gần.

Nhưng chỉ trong vòng một tích tắc, Jonathan như mất tự chủ, buông chiếc vợt ra và ôm lấy con cá. Con cá quẫy mạnh, tuột khỏi lưỡi câu và tuột khỏi tay Jonathan, lao vào dòng nước. Jonathan chộp lấy cái vợt và nhào theo nhưng quá muộn, con cá đã biến mất. Người ta có thể làm mất rất nhiều cá, nhưng nếu mất một con cá to như vậy... Ông bố đứng sững, chắc sẽ chẳng bao giờ bắt được một con cá như thế nữa...

- Bố ơi, con xin lỗi. Chẳng bao giờ bố con mình bắt được con cá to như thế nữa...

Nghe giọng Jonathan cũng biết tiếng khóc sắp bật ra. Bỗng ông bố đặt tay lên vai Jonathan, lời nói được cất lên như không kịp suy nghĩ:

- Jonathan này, lúc thấy bố giữ cần câu có con cá to, con cảm thấy thế nào. Con có vui không?

- Có ạ! Hào hứng nữa!

- Bố cũng thế, này Jon. - Ông bố mỉm cười - Đó có phải là việc vui

nhất mà hai bố con mình từng trải qua không con?

Jonathan lại gật đầu.

- Thế thì tại sao chúng ta lại để chuyện con cá bơi đi làm hỏng việc vui nhất mà chúng ta vừa trải qua cơ chứ?

Jonathan vòng tay qua cổ bố:

- Con yêu bố lắm ạ!

Ông bố cũng xoa đầu con:

- Bố cũng rất yêu con Jon ạ! Bố rất yêu con...

Hai bố con nhà Jonathan không bao giờ câu được con cá nào to như thế nữa. Nhưng họ đều nhận ra rằng họ đã không để điều tuyệt vời trôi qua. Giống như người ta hay nói: Hãy tận hưởng niềm vui trên đường đời, đừng để những trục trặc nhỏ làm mất đi niềm vui sống.

Vào ngày hôm đó có một trục trặc nhỏ đã làm cho mối quan hệ bền vững mãi mãi giữa một người cha và một người con. Đó là một ngày hoàn hảo.

SUY NGHĨ, TỰ TIN, MƠ ƯỚC VÀ DÁM LÀM

Đứa bé trai 8 tuổi bước đến gần một ông già có vẻ ngoài rất thông thái rồi ngược nhìn ông nói:

- Cháu biết ông là một người rất sáng suốt, uyên thâm. Ông hãy cho cháu biết về bí ẩn của cuộc sống.

Ông già nhìn đứa bé đáp:

- Suốt đời mình ông đã suy ngẫm rất nhiều về điều này và có thể nói gọn chỉ trong bốn chữ.

Đầu tiên là suy nghĩ. Hãy nghĩ về những giá trị mà con sống vì chúng.

Thứ hai là tự tin. Hãy tin tưởng bản thân bằng cách dựa vào những giá trị con nghĩ rằng vì chúng mà con sẽ sống.

Thứ ba là mơ ước. Mơ ước những gì có thể thành hiện thực dựa vào sự tự tin và những giá trị mà ta sẽ theo đuổi trong cuộc sống.

Và cuối cùng là dám làm. Hãy dám thực hiện để biến ước mơ thành sự thật bằng chính niềm tin và giá trị của chúng ta.

Và ông già đó chính là họa sĩ Walter.

TRÊN TUYẾT

Một bà cụ nặng nhọc lê bước trên phố. Bà cụ đi chân đất, trên tuyết.

Một đôi trẻ, tay xách lĩnh kinh những túi to - vừa nói chuyện vừa cười đến nỗi không để ý thấy bà cụ.

Một người mẹ dẫn 2 đứa con nhỏ tới nhà bà ngoại. Họ quá vội nên cũng không để ý.

Một viên chức ôm một chồng sách đi qua. Mải suy nghĩ nên cũng không để ý.

Bà cụ dùng cả hai tay để cố kéo lại hai vạt áo ngoài đứt hết cả khuy. Dừng lại, nép vào một góc ở bến xe buýt. Một quý ông ăn mặc lịch lãm cũng đứng đợi ở bến xe buýt. Ông cố đứng tránh xa bà một chút. Tất nhiên là bà già rồi, cũng chẳng làm hại được ai, nhưng nhờ bà ấy bị bệnh lây nhiễm thì sao...

Một cô gái cũng đứng đợi ở bến xe buýt. Cô liên tục liếc xuống chân bà cụ, nhưng cũng không nói gì.

Xe buýt tới và bà cụ nặng nhọc bước lên xe. Bà ngồi trên chiếc ghế ngay sau người lái xe. Quý ông và cô ấy vội vã chạy xuống phía cuối xe ngồi.

Người lái xe khẽ liếc bà cụ và thầm nghĩ: “Mình không thích phải nhìn thấy cảnh nghèo khổ này chút nào!”

Một cậu bé chỉ vào bà cụ và kêu lên với mẹ:

- Mẹ ơi, bà ấy đi chân đất! Mẹ bảo chỉ có ai hư mới đi chân đất, đúng không mẹ?

Người mẹ hơi ngượng ngập, kéo tay con xuống:

- Andrew, không được chỉ vào người khác! - Rồi bà mẹ nhìn ra cửa sổ.

- Bà cụ này chắc phải có con cái trưởng thành rồi chứ! - Một người phụ nữ mặc áo choàng lông thì thầm - Con cái của bà ấy nên cảm thấy xấu hổ mới phải!

Người phụ nữ này bỗng cảm thấy mình quả là người tốt, vì mình luôn

quan tâm đầy đủ đến mẹ mình.

- Đây, ai cũng phải học cách tiết kiệm tiền! - Một chàng trai ăn mặc bánh bao thêm vào - Nếu bà ấy biết tiết kiệm từ khi còn trẻ thì bà ấy đã chả phải như bây giờ!

Một doanh nhân hào phóng cảm thấy ái ngại. Ông lấy trong ví ra một tờ 10\$, ấn vào bàn tay nhăn nheo của bà cụ, nói giọng hãnh diện:

- Đây, biếu bà! Bà nhớ mua đôi giày mà đi!

Rồi ông ta quay về chỗ ngồi, cảm thấy hài lòng và tự hào về mình.

Xe buýt dừng lại khi tới bến và một vài người khách bước lên. Trong đó có một cậu bé khoảng 16-17 tuổi. Cậu ta mặc chiếc áo khoác to màu xanh và đeo balô cũng to, đang nghe headfone. Cậu trả tiền xe buýt và ngồi ngay chiếc ghế ngang hàng với bà cụ, chiếc ghế đã bị bỏ trống từ khi xe buýt mới khởi hành.

Rồi cậu nhìn thấy bà cụ đi chân đất!

Cậu tắt nhạc. Cảm thấy lạnh người. Cậu nhìn từ chân bà cụ sang chân mình. Cậu đang đi một đôi giày cô lông dành cho trời tuyết. Đôi giày mới tinh, và ấm sục. Cậu phải tiết kiệm tiền tiêu vặt khá lâu để mua được đôi giày này, bạn bè cậu đùa nào cũng khen.

Nhưng rồi cậu cúi xuống và bắt đầu cởi giày, cởi tất rồi ngồi xuống sàn xe, cạnh đôi chân trần của bà cụ đang tím tái đi vì lạnh.

- Bà, cháu có giày đây này. - Cậu nói

Một cách cẩn thận, cậu ta nhấc bàn chân lạnh cóng đang co quắp của bà cụ lên, đi tất và giày của mình vào chân bà. Bà cụ sững người, chỉ khe khẽ gật đầu và nói lời cảm ơn rất nhỏ.

Lúc đó, xe buýt dừng. Cậu thanh niên chào bà cụ và xuống xe. Đi chân đất trên tuyết.

Những người khách trên xe nháp nhòm thò đầu ra cửa, nhìn đôi chân cậu thanh niên, xôn xao bình phẩm.

- Cậu ta làm sao thế nhỉ? - Một người lên tiếng hỏi.

- Một thiên thần chăng?

- Hay là con trai của Chúa?

Nhưng cậu bé, người lúc đầu chỉ vào bà cụ, quay sang nói với mẹ:

- Không phải đâu mẹ ạ! Con đã nhìn rõ rồi mà, anh ấy cũng chỉ là người bình thường thôi.

Và việc làm đó, thật sự cũng chỉ cần một người bình thường.

NHỎ NHẤT, LỚN NHẤT

Một miếng kính nhỏ đã làm cho bức tranh khổng lồ sống động hơn. Mỗi con người cũng luôn dành phần thánh thiện trong mình để tạo nên một cuộc sống tươi đẹp.

Tương truyền vào thế kỷ 14, một nghệ nhân tranh kính nổi tiếng của Italy được mời sang Pháp làm một bức tranh lớn trên một trong những cửa sổ của tòa giáo đường Chartres (Pháp). Tòa giáo đường này vốn nổi tiếng với những bức tranh kính được thực hiện vào thế kỷ 12-13, thời hoàng kim của bộ môn nghệ thuật trang trí này tại châu Âu.

Bức tranh được làm tại Florence và chở sang Pháp. Trước khi ráp tranh lên cửa sổ, nghệ nhân người Italy nọ xếp toàn bộ bức tranh xuống sàn. Một bức tranh tuyệt đẹp! Chúng gồm những mảnh kính nhiều màu sắc. Có mảnh to bằng nửa cái bàn, có mảnh chỉ nhỏ bằng một đầu ngón tay. Ghép lại với nhau chúng tạo nên một bức vẽ sống động. Cho tới nay, bí quyết tạo màu cho những mảnh kính đó vẫn còn là một bí ẩn.

Những mảnh kính lần lượt được vị nghệ nhân người Italy lắp lên khung. Công việc tỉ mỉ kéo dài nhiều ngày và vào một ngày nọ có vẻ như bức tranh đã hoàn thành. Biết tin về bức tranh thánh mới được lắp trong nhà thờ, dân thành phố kéo nhau tới xem. Tuy nhiên, bức tranh vẫn giấu mặt sau tấm vải lớn trùm phía ngoài.

Nhưng rồi giây phút mong đợi cũng đã tới. Tấm vải được kéo xuống để lộ bức tranh trước con mắt háo hức của hàng nghìn người. Cả quảng trường trước nhà thờ im lặng. Người ta sửng sốt. Lạ thay, không một lời khen cất lên. Ai nấy đều cảm thấy hụt hẫng. Trên bức tranh thiếu vắng một thứ gì đó rất quan trọng! Nhưng không ai biết là thiếu thứ gì. Bỗng tiếng một đứa trẻ vang lên giữa đám đông: “Mất...”.

Giữa tiếng xì xầm tán đồng của đám đông, nghệ nhân người Italy vươn mình trên thang gắn nốt hai mảnh kính cuối cùng của bức tranh. Những mảnh kính nhỏ nhất. Những tiếng khen ngợi nức nở lan khắp quảng trường. Đôi mắt của nhân vật chính trên bức tranh giờ đã biết nói, chỉ nhờ ánh sáng mặt trời phản chiếu vào miếng kính nhỏ nhất. Đôi mắt ấy giờ lóe lên những tia yêu thương, hy sinh khiến hàng ngàn con người cảm phục.

THẾ GIỚI KHÔNG HOÀN HẢO

Nếu bạn bất hạnh, đó là vì cuộc đời không như chúng ta muốn. Cuộc sống không đáp ứng được mong đợi của chúng ta vì nó không “được” như ta mong và vì vậy chúng ta chán nản.

Vậy là ta nói “Tôi sẽ hạnh phúc nếu...” Ồ, cuộc đời không bao giờ hoàn hảo. Cuộc sống là vui và buồn, là được và mất. Vì thế chừng nào chúng ta còn nói “Tôi sẽ hạnh phúc khi...”, thì chúng ta đang lừa dối chính mình.

Hạnh phúc là một quyết định. Nhiều người sống cuộc sống như thế ngày nào đó họ sẽ đến đích “hạnh phúc” giống như chúng ta đến bến xe. Họ cho rằng ngày nào đó, mọi cái sẽ ổn và họ sẽ hít sâu vào, thở phào và nói “Vậy là cuối cùng tôi đã được... hạnh phúc”. Cuộc đời họ là một câu chuyện “Tôi sẽ hạnh phúc khi...”

Mỗi người trong chúng ta đều phải tự quyết định. Chúng ta có sẵn sàng tự nhắc mình hằng ngày rằng chúng ta chỉ có chừng đó thời gian để tận hưởng tất cả những gì chúng ta có hay chúng ta cứ bỏ quên hiện tại mà trông chờ vào một tương lai tốt đẹp hơn?

Sau đây là một đoạn văn do một người 85 tuổi viết khi ông ta biết mình không còn sống được bao lâu nữa. Hãy xem ý nghĩa liên quan của nó:

“Nếu tôi được sống một lần nữa, tôi sẽ phạm nhiều sai lầm hơn. Tôi sẽ không thích mình hoàn hảo quá như vậy, tôi sẽ thư giãn hơn, sẽ ngu ngốc hơn. Thật sự tôi sẽ xem nhẹ hơn vài điều. Tôi sẽ điên rồ hơn và ít ngăn nắp hơn.

Tôi sẽ đi nhiều nơi, leo núi nhiều hơn, bơi và đi thăm nhiều nơi hơn. Tôi sẽ ăn nhiều kem hơn và ít đậu hơn.

Tôi sẽ chiêm nghiệm nhiều cái rắc rối thực tế hơn chứ không phải chỉ tưởng tượng! Bạn thấy đấy tôi là người sống quá nhạy cảm, quá sạch sẽ ngày này qua ngày khác. Không, tôi cũng có những phút hay ho nếu sống nữa tôi sẽ thưởng thức chúng nhiều hơn.

Tôi là người không chịu đi đâu mà không có một nhiệt kế, một chai nước nóng, áo mưa và dù. Nếu làm lại tôi không cần nhiều thứ đến thế. Nếu tôi được làm tất cả một lần nữa, tôi sẽ bắt đầu ra khỏi giường sớm

hơn vào mùa đông và thức khuya hơn vào mùa thu. Tôi sẽ vui chơi nhiều hơn, ngắm mặt trời mọc, và chơi với trẻ con nhiều hơn, nếu tôi có thể sống lại cuộc đời tôi một lần nữa. Nhưng các bạn thấy đấy tôi không thể...”

Thông điệp này không phải là một nhắc nhở tuyệt vời hay sao? Chúng ta chỉ có mặt trên hành tinh này trong một chừng mực thời gian. Hãy tận dụng thời gian này. Người già nhận ra họ không cần phải thay đổi cả Thế giới mới có thể sống hạnh phúc và tận hưởng cuộc đời nhiều hơn. Thế giới tốt đẹp rồi, họ chỉ phải thay đổi bản thân mình thôi.

Thế giới không hoàn hảo. Mức độ hạnh phúc của chúng ta là khoảng cách giữa mọi việc vốn dĩ là quy luật của nó và cái cách mà chúng ta muốn xảy ra.

Một giáo sĩ Ấn Độ nói với một thư sinh đang tuyệt vọng tìm kiếm hạnh phúc: “Ta cho con biết bí mật này. Nếu con muốn hạnh phúc thì hãy hạnh phúc!”.

Thật là không có điều gì, kể cả thời gian có thể làm cho những hy vọng, ước mơ của bạn tàn lụi nếu bạn luôn ghi khắc chúng trong lòng.

NGHĨA CỦA CUỘC SỐNG

Có nhiều người đã hỏi về ý nghĩa của cuộc sống
Có người đã bỏ cả đời họ để đi tìm
Tìm mãi - tìm hoài mà không bao giờ thấy
Vì họ nhìn mà không thấy
Nghe mà như không nghe
Nói giống hệt người câm
Họ chưa bao giờ biết hiểu
Ý nghĩa của cuộc sống là tất cả những gì quanh ta

Nó ở trời cao, nó trong biển rộng
Nó nở hoa giữa tiếng cười trẻ thơ
Cạnh cái va chạm thân thiết bạn bè
Trên nụ hôn của người yêu đắm thắm
Nó hiện diện trong ánh mắt người lạ mà bạn từng giúp đỡ

Bừng sáng trong ban mai lúc mặt trời lên
Ứng đo nơi ráng chiều tắt bóng hoàng hôn
Là khả năng yêu và chấp nhận tình yêu
Là sự phấn đấu chiến thắng bản thân mình
Nhiều người đã tìm mà không thấy
Nhiều người nữa đang tìm mà sẽ chẳng tìm ra

Vì trái tim họ đều rỗng không
Muốn tìm ý nghĩa cuộc sống, hãy mở cánh cửa tim mình

Rồi bạn sẽ thấy

Rồi bạn sẽ nghe

Rồi bạn sẽ hiểu

Và khi ấy bạn sẽ biết thế nào là ý nghĩa của cuộc sống.

GIA TÀI CỦA CHA

Ngày ấy, cha đi bộ đội. Mẹ ở nhà tần tảo nuôi dạy con thơ. Năm con 18 tuổi, cha trở về từ chiến trường khốc liệt đầy lửa và đạn bom. Trên vai cha là chiếc ba lô sờn rách, cháy loang lỗ vì thuốc súng. Cha đã trở về với mẹ, với con, mang theo cả “đôi nạng”.

Nhìn tóc mẹ ngày một trắng hơn vì lo cho chồng con, lắm lúc con nghĩ: Cha con mình là gánh nặng gia đình. Nhưng con nào biết, cha đã âm thầm cắn răng chịu đựng những cơn đau xé người giữa đêm thâu. Chỉ có mẹ, mẹ hiểu tất cả. Mẹ bảo: “Cha con là niềm tự hào, là nghị lực cho mẹ sống, vượt qua chiến tranh, gian khổ nuôi dạy con nên người”.

Ngày con cầm mảnh bằng đại học trên tay, là ngày cha vật lộn với tử thần: Hậu quả của chiến tranh. Đứng cạnh giường bệnh mà lòng con nhói tận tim gan. Phút cuối, cha run run nắm lấy tay con thì thào: “Cha... tặng con... chiếc ba lô...”, rồi nấc lên và ra đi vĩnh viễn.

Cha ơi, con biết cha đã cho con cả gia tài. Đó là sự sống, là niềm tin yêu và nhiệt huyết: Cha đã cho con cái mà người khác không thể: Triết lý sống: Sống cho Tổ quốc, sống cho mọi người.

Bất chợt, con nhớ sao cái dáng đi khập khểnh trên đôi nạng của cha. Con yêu sao nụ cười trên môi khi cha hay tin con đậu vào đại học. Cha mãi là nguồn sáng, là lý tưởng, là ý chí giúp con vững bước trên đường đời... Cha ơi....!!!

NGỌN LỬA TRÁI TIM

Sau khi một đám cháy rừng ở công viên quốc gia Yellowstone được dập tắt, các toán cứu hộ rừng đã phải vất vả vượt qua quang cảnh địa ngục trần gian ấy để kiểm kê thiệt hại.

Một người trong số họ đã tìm thấy trong đồng tro tàn xác cháy khô tưởng chừng đã hóa thạch của một con chim với dáng đứng đầy kiêu hãnh trên một gốc cây. Cảm thấy lạ trước hình ảnh khó hiểu đó, anh ta lấy cây gậy vào: từ trong đôi cánh của chim mẹ đã chết, ba chú chim bé tẹo bay vụt ra.

Chim mẹ đáng thương ấy đã dự cảm được tai họa sắp đến, nó bèn tha các con của mình đến bên gốc cây và phũ rộng đôi cánh lên, vì theo bản năng nó biết rằng khói độc sẽ tỏa ra và làm hại đến các con nó.

Chim mẹ đã chấp nhận cái chết để từ đôi cánh mình, các con nó vẫn được tiếp tục bay giữa cuộc đời.

MÓN QUÀ

Khi tôi còn nhỏ, mẹ dạy tôi phải biết đặt câu hỏi với tất cả mọi điều quanh mình. Bà là một người mẹ không bao giờ cảm thấy phiền vì những câu hỏi “tại sao” bất tận của trẻ con. Mẹ để cho tôi tự mình xem xét tất cả những khả năng có thể xảy ra và chỉ can thiệp khi nào tôi không đủ độ chín chắn và hiểu biết để giải quyết một vấn đề.

Khi muốn làm việc gì, tôi thường cân nhắc tất cả những khả năng có thể xảy ra trong phạm vi kiến thức hạn hẹp của mình. “Bạn sẽ cảm thấy như thế nào nếu người ta cũng làm điều đó đối với bạn?” là câu hỏi mà tôi luôn chất vấn mình trước khi làm một việc gì đó.

Vào ngày sinh nhật lần thứ mười ba của tôi, mọi chuyện thay đổi hẳn. Hôm đó, khi tan học về mẹ gọi tôi vào phòng nói chuyện.

- Mẹ đã cùng con đi suốt chặng đường mười hai năm qua, dạy con biết nhận thức về những giá trị đạo đức. Vậy con đã biết được điều gì đúng điều gì sai hay chưa?

- Dạ biết! - Tôi trả lời, hơi bất ngờ vì cách mẹ mở đầu câu chuyện.

- Con đã bước sang tuổi thiếu niên, và cuộc đời, kể từ lúc này trở đi, sẽ phức tạp hơn nhiều. - Mẹ nói - Mẹ đã cho con một nền tảng vững vàng, bây giờ là lúc để con tự đưa ra mọi quyết định của mình.

Tôi đứng ngây ra nhìn mẹ. Quyết định gì cơ chứ?

Mẹ mỉm cười:

- Kể từ nay trở đi, con sẽ tự đặt ra luật lệ riêng của mình: mấy giờ thức dậy, mấy giờ đi ngủ, khi nào thì làm bài tập, và chọn ai để kết bạn với mình.

- Con không hiểu! Có phải mẹ đang giận con không? Con đã làm điều gì sai sao?

Mẹ ôm tôi vào lòng:

- Con người ta sớm hay muộn gì thì cũng phải tự đưa ra quyết định của chính mình. Mẹ đã được thấy nhiều thanh thiếu niên được sự thả lỏng của gia đình đã làm đường lạc lối như thế nào, nhất là khi chúng lên đại học và không có ai bên cạnh để dìu dắt, hướng dẫn. Chúng sống bừa bãi và hủy hoại cả cuộc đời mình. Vì thế mẹ quyết định trao cho con

quyền tự do sớm hơn. Tôi lạng cả người. Tất cả mọi khả năng dường như hiện ra trước mắt tôi. Tôi có thể về nhà muộn bất cứ lúc nào, tham dự tiệc tùng, không ai bắt tôi phải làm bài tập về nhà. Quá tuyệt!

Mẹ nhìn tôi mỉm cười.

- Nên nhớ, đây là một trách nhiệm. Mọi người trong gia đình sẽ dõi theo con. Các cô dì, chú bác, anh em họ sẽ cùng chờ xem bất kỳ sai lầm nào của con. Con sẽ phải tự chịu trách nhiệm về mọi hành động của mình.

- Tại sao mẹ lại cho con quyền quyết định này? - Tôi hỏi, lòng phấn chấn vì mẹ đã tin tôi đến vậy.

- Bởi vì, mẹ thà rằng để con phạm sai lầm bây giờ, trong khi còn con ở cạnh gia đình và có mẹ bên cạnh góp ý, giúp đỡ con. Hãy nhớ mẹ luôn ở đây, nếu con cần lời khuyên, hay dù chỉ là cần có người để tâm sự thì mẹ sẽ luôn lắng nghe bất cứ lúc nào.

Hơn ai hết, tôi biết mẹ không hoàn toàn bước ra khỏi cuộc đời mình, chỉ là mẹ dành cho tôi một khoảng không đủ rộng để tôi dang đôi cánh chuẩn bị cho một chuyến bay sau này.

Nhiều năm trôi qua, tôi cũng có phạm phải những lỗi lầm nhưng bất kỳ đứa trẻ nào ở tuổi của mình. Đôi khi tôi cũng quên làm bài tập, thi thoảng cũng thức khuya và một lần đi dự tiệc một mình. Mẹ chưa bao giờ nhiếc mắng tôi vì những điều đó, chỉ nhẹ nhàng nhắc nhở rằng tinh thần tôi sẽ không được sáng khoái nếu tôi thức quá khuya đêm trước. Sau bữa tiệc vui, mẹ bảo tôi hãy hình dung ra mười năm nữa những bạn bè kiểu đó sẽ làm nên trò trống gì. Và liệu tôi muốn có một tương lai như thế không. Chắc chắn là không. Mỗi lần như thế tôi lại thay đổi cách cư xử của mình. Mẹ luôn ở đó sẵn sàng cho tôi những lời khuyên chân thành giúp tôi sửa chữa những sai lầm. Tôi chưa bao giờ nổi giận với mẹ như những đứa ở lứa tuổi của tôi, mà ngược lại tôi còn cảm thấy gần gũi với mẹ nhiều hơn.

Nhiều năm sau, tôi lại gọi con gái mình vào phòng khi nó tròn mười ba tuổi và cũng với câu chuyện y như vậy. Các con tôi cũng phạm phải rất nhiều lỗi lầm đánh dấu sự trưởng thành và chín chắn của chúng. Cũng có lúc chúng đã vượt qua mà không phạm lỗi. Chúng xem cha mẹ như những người thầy đầy kinh nghiệm hơn là những kẻ cai ngục khắt khe.

Sự kính trọng và tình yêu luôn luôn tồn tại trong gia đình tôi vì lời khuyên bảo sáng suốt của người bạn thất thiết nhất đời của tôi - Mẹ.

CHA GHẺ

Mọi người có chung một nhận xét: Tôi là cô gái miễn cảm. Chuyện gì đối với nhiều người không đến nỗi đại sự thì lại tác động nặng nề đến tôi.

Năm tôi học lớp 6, ba mẹ ly hôn, lúc đó tôi bị chơi với, rồi gần như suy sụp. Mãi sau này, tôi mới dần quen được với cuộc sống bên mẹ. Thỉnh thoảng, ba về và đưa tôi đi chơi hoặc về thăm nội. Đó là những ngày cực kỳ vui vẻ. Về nhà, tôi còn mang quà của ba - những món quà cứ chất cao như núi trong phòng tôi.

Nhưng rồi, tôi lại đón nhận một sự việc làm tôi choáng váng: Mẹ tôi lập gia đình với một người đàn ông khác. Khi hay tin, tôi sững sờ đến lặng người. Mặc dù biết cha đã có gia đình khác nhưng tôi vẫn không thể chịu đựng nổi cái ý nghĩ: “Mình có cha ghẻ”. Đã vậy, người đàn ông này lại kém ba tôi nhiều tuổi lắm. Trong mắt tôi, ba là người tuyệt hảo. Ba có nét mặt đẹp trai, dáng người phóng khoáng, nói năng lịch thiệp. Còn người đàn ông này xấu xí, to bè, tiếng nói rỗng rảng. Ông đến với mẹ tôi vì mục đích gì? Tôi bức bối, buồn chán.

Tôi cảm thấy ông ta cướp đi trên đôi tay tôi tất cả những gì tôi đang có. Đã vậy, mọi người còn nói với tôi vô số điều: Phải chăng ông ta lợi dụng mẹ? Tôi nên dè chừng, cha ghẻ với con riêng của vợ: mỗi nguy hiểm chết người. Tôi cảm thấy sợi dây tình cảm mẹ con tôi chuẩn bị đứt lìa. Ba tôi làm việc ở văn phòng một công ty xuất nhập khẩu, còn ông kia lao động tay chân trong phân xưởng sắt thép ở chỗ nhà máy của mẹ. Thật không sao hiểu nổi ý nghĩ của mẹ. Đám cưới mẹ diễn ra với vốn 2 bàn tiệc.

Và rồi cái điều khủng khiếp nhất đến với tôi: Ông ấy về sống chung với mẹ và tôi. Từ nay, ông ta sẽ là bức tường ngăn cách vĩnh viễn giữa mẹ và tôi. Nhưng những tháng ngày sau đó, tôi ngày càng thay đổi cách suy nghĩ của mình.

Dượng là một người năng nổ, tháo vát. Dưỡng làm tất cả mọi việc của một người đàn ông: Dây điện, ống nước.. có vấn đề gì, dưỡng sửa chữa, xếp đặt lại mọi thứ. Tường nhà bị thấm nước mưa, mái nhà bị dột, dưỡng làm lại ngay.

Dưỡng còn giúp mẹ vô số công việc và tôi thấy mẹ tin cậy ở dưỡng

nhieu lắm. Khi tôi có người yêu, dưỡng thường hay trò chuyện với anh, rồi nhận xét với mẹ. Có lẽ dưỡng sợ những nhận xét làm mất lòng tôi.

Tình yêu của chúng tôi tốt đẹp, một phần có bàn tay của dưỡng đóng góp. Gần ngày cưới của tôi, dưỡng cùng mẹ lo lắng trăm bề. Ngày về nhà chồng, dưỡng gửi gắm tôi cho cha mẹ chồng giống như cha đẻ của tôi vậy. Dần dần, tôi không còn nghĩ dưỡng là cha ghẻ của tôi nữa mà dưỡng đã thuộc hẳn về gia đình tôi. Tiễn dưỡng và mẹ về, tôi xót xa trào nước mắt. Trong đêm tân hôn, lúc tựa đầu vào ngực anh, thổn thức nỗi nhớ mẹ, anh dịu dàng nói với tôi:

- Em thấy không, nếu không có dưỡng thì giờ đây khi em có hạnh phúc, có gia đình riêng, mẹ em sẽ cô đơn biết chừng nào!

Thời gian qua mau, dưỡng và mẹ đã già. Hai người vẫn chung sống với nhau ấm êm, hạnh phúc. Mỗi lần đưa các con tôi về thăm nhà, dưỡng vẫn là một “Ông ngoại” của các cháu và cái nhìn của dưỡng về tôi vẫn chan chứa lòng yêu thương như những ngày trước đây.

CÔ BÉ VÀ CHIẾC XE ĐẠP

Một lần, tôi tìm được con bướm màu hồng. Lúc ấy, lên tám tuổi và tôi đã để ý đến con bướm khi bước ra hành lang. Con bướm cứ cố tìm đường bay ra ngoài trời, nhưng vô vọng...

Không phải là lần đầu tôi bắt gặp một chú ong hay con bướm bị mắc bẫy trong hành lang. Tôi bắt và thường thả chúng ra. Nhưng con bướm này có màu đặc biệt mà tôi chưa hề thấy. Tôi bắt nó và giữ chặt trong tay. Một cậu bé sẽ làm gì đây với một con bướm hồng? Tôi lấy chiếc hộp, để cỏ và nước uống vào cho nó, rồi nhốt con bướm trong hộp. Con bướm chết. Phải rồi, ta không thể nhốt kín các con vật lâu được. Chúng cần được tự do. Tôi liệng cái hộp vào thùng rác và chôn con bướm trong vườn.

Đến nay, tôi vẫn ngập ngừng do dự giữa ước muốn giữ bên mình những người thân yêu và ước muốn để cho họ tự do. Tôi nhớ lại buổi chiều bé Karen tự tập đi xe đạp lần đầu.

Đó là một ngày đầu thu. Tôi đã tháo hai bánh đỡ, nhưng Karen cứ nằng nặc muốn tôi phải nắm tay lái và yên xe suốt chặng đường.

- Bố thả một lát nhé?

- Đừng, đừng, bố ơi!

Một ngày nào đó, Karen sẽ là luật sư hoặc ca sĩ, nào ai biết được? Có thể Karen sẽ có một phát minh khoa học nào đó. Tôi miên man nghĩ như thế. Nhưng con tôi không tập lâu. Khi giúp con nắm tay lái, tôi cảm thấy mái tóc nó chạm nhẹ vào má tôi. Khoảng vài tuần, Karen đã tự tin để tôi có thể thả tay lái được rồi, nhưng tôi vẫn cứ giữ chặt yên xe cho con. Nó vẫn nài nỉ:

- Bố, đừng thả nhé!

Rồi lá vàng bắt đầu rụng. Gió, trời mưa, và lạnh. Cha con tôi ít ra ngoài nhà. Tôi treo xe đạp lên tường nhà xe. Qua một mùa đông, trời đang ấm lên. Tôi nói với vợ khi thức dậy:

- Em nghe tiếng chim hót không? Chim cổ đỏ đấy.

Chúng tôi nghe tiếng chim hót. Dưới nhà lũ trẻ đang xem ti vi. Sau bữa ăn sáng, tôi bắt gặp Karen trong nhà xe, đang hí hục lấy chiếc xe đạp xuống. Tôi giúp con đưa xe ra đường và hích mạnh một cái.

- Thả ra, bố ơi!

Karen hơi lạng qua, lạng lại. Nó cười hớn hở trước khi đạp xe chạy xa dần trên con đường trải nhựa, trong lúc tôi đứng nhìn theo.

Nhà bác học Einstein đã nói về thời gian, tốc độ ánh sáng, các vật thể xấp lại gần nhau và rời xa nhau. Còn tôi, tôi muốn chạy kịp Karen, nắm yên xe cho con, nắm tay lái, cảm thấy tóc con chạm vào má mình. Song, tôi vẫn kêu lên:

- Chạy nữa đi con. Đạp mạnh lên!

Rồi tôi vỗ tay:

- Hãy đạp xe nữa đi, Karen ơi!

NGƯỜI ĐÀN BÀ GIÀ DANH

Tôi bắt đầu có bạn trai khi 18 tuổi. Lúc nào cũng vậy, mẹ luôn đợi cửa mỗi khi tôi đi chơi với bạn về, rồi cả hai mẹ con cùng vào phòng tôi, ngồi lên giường và bắt đầu chuyện trò về cuộc hẹn hôm ấy. Ba tôi cũng thường đi ngủ vào giờ đó, nhưng ông vẫn nghe được tiếng rì rầm của hai mẹ con, dù cửa phòng tôi đóng chặt. Ba hay can nhần về điều này với những câu đại loại, như: “Bộ hai mẹ con tính nói tới sáng luôn hả? Đi ngủ đi em. Khi nào con nó lấy người ta, em sẽ hỏi cho cặn kẽ”.

Khi còn trẻ, ba là một diễn viên hài trong những chương trình tạp kỹ. Khi những chương trình tạp kỹ ấy lụi tàn thì giấc mơ làm diễn viên của ba cũng tan biến theo. Nhưng suốt nhiều năm nay, ba không bao giờ để lỡ cơ hội sáng tác, kể chuyện cười của mình. Ba tôi thực hiện những sô diễn riêng và dành dụm tiền để mua một căn phòng, rồi mua một ngôi nhà nho nhỏ ở Florida. Ba tôi là một người hòa đồng, nhã nhặn, dễ thân thiện và luôn luôn mỉm cười với mọi người.

Có lần vào dịp nghỉ cuối tuần, mẹ phải đi thăm một người bà con ở xa, còn tôi thì có cuộc hẹn với bạn trai. Tôi nói với ba rằng, tôi sẽ không về trễ và ba không cần đợi cửa. Tôi đó, tôi về trễ hơn như đã nói với ba. Lúc chúng tôi bách bộ từ trạm xe điện ngầm về, tôi nhác thấy bóng ba đứng ngay cửa sổ nhà tôi ở tầng ba. Tôi tiếp tục trò chuyện với bạn trai, cố phớt lờ ba, vì lúc đó tôi cực kỳ bối rối. Tôi nhẹ nhàng mở cửa bằng chìa khóa riêng rồi rón rén bước vào nhà. Cửa phòng ba mẹ đã đóng. “Tuyệt!”. Tôi tự nhủ, chắc ba đã đi ngủ. Tôi cảm thấy nhẹ nhõm vì không cần giải thích với ông lý do về trễ. Tôi mở cửa phòng mình, bước vào và muốn ngã lăn ra sàn, vì ba đang ngồi trên giường tôi, mặc áo ngủ của mẹ và miệng nở nụ cười. Ông cuốn tóc lên, bắt chéo chân, một tay đặt trên gối, còn một tay chống mặt và cất giọng cao the thé như của đàn bà:

- Chuyện hò hẹn ra sao con? Tụi con nói gì với nhau thế? Ăn tối ở đâu? Có xem kịch không? Con muốn gặp lại anh ta không? Anh chàng làm nghề gì vậy? Có tử tế với con không? Ba hi vọng đây là một chàng trai tốt, con yêu?

- Ba à, ba phải hỏi từ từ và ít thôi, tụi con mới đi chơi với nhau có vài lần thôi mà. - Tôi trả lời.

- Ồ! Ba chỉ muốn biết mọi chuyện mà hai mẹ con hay nói với nhau thôi.

Tôi và ba đã nói chuyện và cười đùa cả tiếng đồng hồ. Và lần này thì đến lượt tôi là người phải nhắc:

- Đã đến giờ đi ngủ. Sáng mai nói tiếp, ba à. Bây giờ con mệt quá!

Ba ôm hôn tạm biệt, rồi nói:

- Chúng ta phải nhớ từng chi tiết để sau này kể cho mẹ nghe. Có vậy thì mẹ mới cảm thấy lần này mẹ vẫn là người trong cuộc... và có thêm ba nữa.

BỎ QUA

Sheila và tôi vừa tổ chức kỷ niệm 30 năm ngày cưới. Mọi người hỏi nàng bí mật để giữ gìn hạnh phúc bền lâu của chúng tôi là gì?

Nàng đáp:

- Vào hôm đám cưới, tôi quyết định lập một danh sách 10 khuyết điểm của Tim mà theo đó, vì hạnh phúc hôn nhân của mình, tôi sẽ luôn bỏ qua. Rồi tôi nhận ra rằng mình có thể sống với ít nhất là 10 khuyết điểm như thế!

Khi mọi người hỏi nàng những khuyết điểm nào trong danh sách của nàng, Sheila trả lời rằng:

- Thật ra tôi chưa bao giờ giành thời giờ để ngồi liệt kê danh sách, mỗi khi anh ấy làm một điều gì đó khiến tôi nổi điên lên, tôi chỉ đơn giản tự nhủ rằng: “May cho anh đấy nhé, đây là một trong mười khuyết điểm lớn nhất của anh!”.

MÓN QUÀ NGỌT NGÀO

Tôi tìm một ghế trống trong công viên dưới những tán cây liễu khẳng khiu để gặm nhấm cái cảm giác ê chề về cuộc đời, về cái thế giới như đang vui đập đời tôi.

Và như thế tất cả những điều đó chưa đủ làm tôi khổ sở, một đứa bé chạy đến hỗn hển, mặt nhòai vì chơi đùa, nghiêng đầu nói:

- Chị nhìn xem em tìm được cái gì.

Trong tay nó, một bông hoa tươi tắn tội nghiệp với những đài hoa nhả nhúm vì không đủ nước và ánh sáng. Để thằng bé mang ngay cái hoa tàn đi và trở lại với cuộc chơi của nó, tôi cười gượng và xua tay.

Thay vì quay đi, thằng bé đến ngồi bên cạnh tôi, đưa hoa lên mũi và reo lên sung sướng:

- Mùi thơm tuyệt quá, chắc nó là một bông hoa xinh đẹp. Em hái tặng chị đó.

Bông hoa đang úa tàn và gần như khô héo trước mắt tôi chẳng còn màu sắc gì rõ ràng ngoài sự trộn lẫn giữa vàng đỏ và cam. Nhưng tôi biết phải nhận nó nếu không thằng bé sẽ chẳng để tôi yên. Tôi đưa tay lên nhận đoá hoa và lau bầu:

- Hãy cho chị vậy.

Nhưng thay vì đặt đoá hoa vào tay tôi, nó để đoá hoa chơi vơi giữa khoảng không một cách vô thức. Chính lúc đó tôi mới nhận ra rằng đứa bé không nhìn thấy được: nó bị mù. Tôi nghe giọng mình run rẩy khi thốt ra lời cảm ơn. Nó mỉm cười và trở lại cuộc chơi, không nhận ra nó đã làm xao động tâm hồn tôi.

Tôi ngồi yên và tự hỏi: làm sao thằng bé thấy được một phụ nữ tội nghiệp dưới tán cây, làm sao nó biết được hoàn cảnh bi đát mà tôi đang buồn xuôi. Có lẽ từ trong trái tim đã cho nó ánh sáng thực sự. Bằng đôi mắt của một đứa trẻ mù, cuối cùng tôi đã có thể nhận ra rằng mọi khó khăn không phải trong thế giới này mà ở trong chính bản thân tôi. Và trong tất cả mọi khổ sở tự mình tạo ra đó, chính tôi mới là một kẻ mù lòa. Tôi nguyện phải nhìn thế giới này bằng vẻ đẹp đích thực của nó và trân trọng mỗi phút giây trong đời. Khi đó, tôi đưa đoá hoa lên mũi và tận hưởng mùi hương ngọt ngào của một đoá hoa hồng trinh nguyên.

MỘT TÌNH YÊU

Câu chuyện xảy ra tại một bệnh viện nhỏ ở một vùng quê hẻo lánh. Ở khoa hoá trị liệu có một phụ nữ trẻ đang ở giai đoạn cuối của căn bệnh ung thư. Tuy luôn bị những cơn đau hành hạ nhưng chưa bao giờ người phụ nữ ấy quên trao cho chúng tôi một nụ cười biết ơn sau mỗi lần điều trị. Những khi chồng cô tới thăm, mắt cô rạng ngời hạnh phúc. Đó là một người đàn ông đẹp trai, lịch thiệp và cũng thân thiện như vợ mình. Tôi rất ngưỡng mộ chuyện tình của họ. Hằng ngày anh mang đến cho cô những bó hoa tươi thắm cùng nụ cười rạng rỡ, anh đến bên giường, nắm lấy tay cô và trò chuyện cùng cô. Những lúc quá đau đớn cô khóc và trở nên cáu gắt, anh lại ôm cô vào lòng, an ủi động viên vợ mình cho đến khi cơn đau dịu đi. Anh luôn bên cô mỗi khi cô cần, anh giúp cô uống từng ngụm nước và không quên vuốt nhẹ đôi chân mày của cô. Mỗi đêm, trước khi ra về anh luôn đóng cửa để hai người có những giây phút bên nhau. Khi anh đi, chúng tôi thấy cô ấy đã say ngủ mà trên môi vẫn phảng phất nét cười. Nhưng đêm ấy mọi chuyện đã thay đổi. Khi nhìn vào bảng theo dõi, kết quả cho chúng tôi biết rằng người vợ trẻ ấy sẽ không qua khỏi đêm nay. Mặc dù rất buồn nhưng tôi biết đó là cách tốt nhất cho cô ấy, từ nay cô sẽ không phải chịu những cơn đau thêm nữa. Để bản theo dõi trên bàn, tôi muốn đến phòng bệnh. Khi tôi bước vào phòng, cô mở mắt nhìn tôi hé môi cười một cách yếu ớt, nhưng hơi thở của cô nghe thật khó nhọc. Chồng cô ngồi bên cô, mỉm cười nói:

- Cho đến bây giờ món quà tuyệt vời nhất tôi dành cho cô ấy chính là tình yêu của tôi.

Và tôi đã khóc khi nghe điều đó, tôi nói nếu họ cần bất cứ thứ gì thì đừng ngại. Đêm ấy cô đã ra đi trong vòng tay người chồng yêu dấu. Tôi không thể làm gì hơn ngoài việc cố an ủi và chia sẻ nỗi đau này cùng chồng cô. Với khuôn mặt đầm nước mắt, anh nghẹn ngào:

- Xin hãy cho tôi ở bên cô ấy một lúc.

Bước ra khỏi phòng, đứng ở hành lang lau những giọt nước mắt, nhớ nụ cười, nhớ ánh mắt, nhớ những cái ôm ghì chặt mà cô ấy dành cho chúng tôi... tôi nhớ tất cả về cô ấy như một người bạn thân thiết, tôi cũng phần nào có thể cảm nhận được nỗi đau mà chồng cô đang chịu đựng. Bỗng nhiên, từ trong phòng vọng ra một giọng hát trầm âm tuyệt

vời mà tôi chưa từng được nghe. Không chỉ riêng tôi mà tất cả mọi người đều bị cuốn hút bởi giọng hát của anh khi anh cất lời bài *Beautiful brown eyes*. Rồi giai điệu khúc ca nhỏ dần, anh mở cửa gọi tôi đến, anh nhìn sâu vào mắt tôi, ôm chầm lấy tôi và nói:

- Tôi đã hát bài này cho cô ấy nghe mỗi đêm kể từ ngày chúng tôi quen nhau. Mọi ngày tôi vẫn thường cố giữ cho giọng mình thật nhỏ để không làm phiền những bệnh nhân khác. Và tôi chắc rằng đêm nay trên thiên đường cô ấy cũng vẫn nghe tôi hát. Tôi xin lỗi vì đã quấy rầy mọi người. Tôi chỉ không biết sẽ sống ra sao khi vắng cô ấy. Chị có nghĩ rằng cô ấy nghe thấy tiếng tôi không?

Tôi khẽ gạt đầu mà nước mắt vẫn tuôn. Anh ôm tôi một lần nữa, hôn lên má tôi và cảm ơn tôi cùng tất cả mọi người. Đoạn anh quay bước, cúi đầu khẽ huýt sáo giai điệu thân quen. Khi anh bước đi, tôi nhìn theo, thầm cầu nguyện cho cô ấy, cho anh và cho một ngày nào đó cũng sẽ tìm được một tình yêu như thế.

CHÂN DUNG TÌNH YÊU

Một chàng trai đưa cô bạn thân vào quán uống nước. Sau khi người phục vụ đặt hai ly nước trắng lên bàn và đợi thì cô gái chợt đặt câu hỏi:

- Đồ bạn “tình yêu” là gì?

Chàng trai mỉm cười quay sang cô phục vụ và hỏi:

- Chị cho em một ấm trà, một ly cà phê đen, một ly cà phê sữa, một ly rượu vang và một ly sâm panh.

Mọi thứ được mang ra, chàng trai lấy ấm trà và uống chén đầu tiên.

Anh ta nói:

- Tình yêu như ấm trà này. Khi ta uống nước đầu sẽ rất đậm đà, nước thứ hai sẽ dịu dịu thanh thanh

- Còn nước thứ ba thì sao? Tình yêu không như ấm trà này, bởi sau nước thứ ba ấm trà sẽ không còn hương vị ban đầu.

Anh ta lại nhấp một ngụm cà phê đen và nói:

- Tình yêu mang hương vị của ly cà phê này, lúc đầu có thể phải trải qua vị đắng nhưng dần dần vị ngọt và thơm sẽ ngấm dần.

- Nhưng tình yêu không như ly cà phê sữa, Uống cà phê sữa ta sẽ cảm thấy ngay vị ngọt, vị ngọt đến rất nhanh và đi rất nhanh. Còn tình yêu không như vậy.

Anh ta lại uống ly sâm panh.

- Tình yêu như ly rượu này, nó thật nồng nàn, ấm áp và êm đềm.

- Không! Tình yêu không thể là thứ nước khai vị chua loét này được.

Chàng trai lo lắng vì không tìm được câu trả lời. Bất chợt anh nhìn thấy ly nước trắng trên bàn, anh reo lên:

- Đúng rồi, hãy nhìn ly nước kia, nó thật tinh khiết và giản dị. Rượu, cà phê và trà cũng phải bắt nguồn từ nước. Tình yêu cũng vậy, cái nồng nàn, ngọt ngào, êm đềm và cay đắng cũng xuất phát từ lòng chân thành và những điều giản dị nhất. Bạn ạ! Tình yêu là ly nước trắng.

Cô gái ngồi im, đôi mắt mở to. Và rồi cô nhắc ly nước lên và đặt vào

tay chàng trai. Chàng trai hiểu rằng anh đã có câu trả lời đúng.....

CHO TÌNH YÊU

Sẽ rất đau đớn khi bạn yêu một người nào đó mà không được đáp lại. Nhưng còn đau đớn hơn khi bạn yêu một ai đó mà không đủ dũng cảm để nói cho người đó biết bạn đã yêu như thế nào.

- Trao cho ai đó cả con tim mình không bao giờ là một sự đảm bảo rằng họ cũng yêu bạn, đừng chờ đợi điều ngược lại. Hãy để tình yêu lớn dần trong tim họ, nhưng nếu điều đó không xảy ra, hãy hài lòng vì ít ra nó cũng đã lớn lên trong bạn.

- Tương lai tươi sáng thường dựa trên quá khứ đã quên lãng, bạn không thể sống thanh thản nếu bạn không vứt bỏ mọi nỗi buồn đã qua.

- Đừng quên hi vọng, sự hi vọng cho bạn sức mạnh để tồn tại ngay khi bạn đang bị bỏ rơi.

- Hãy luôn đặt mình vào vị trí người khác, bởi điều đó làm tổn thương bạn thì nó cũng sẽ làm tổn thương người khác.

- Tình yêu bắt đầu bằng nụ cười, lớn lên bằng nụ hôn và thường kết thúc bằng nước mắt.

- Bạn chưa cần đến ba giây để nói “I love you”, chưa đến ba phút để giải thích câu nói ấy, chưa đến ba ngày để cảm nhận được ý nghĩa của nó, nhưng để chứng minh câu nói đơn giản ấy thì cả cuộc đời vẫn là chưa đủ.

LỜI NÓI DỐI CỦA TRÁI TIM

Có một người sưu tầm tranh già nua mù lòa sống ở một thị trấn nhỏ nghèo nàn của nước Đức sau chiến tranh. Ông coi những bức tranh trong bộ sưu tập của mình hơn cả sinh mệnh, hàng ngày vẫn “xem” chúng bằng tâm tưởng, ký ức.

Ông lão tội nghiệp không hay biết rằng, chiến tranh đã mang đến cảnh khốn cùng và vợ con ông đã buộc phải bán dần bán mòn những bức tranh để giúp gia đình sống qua những ngày đói rét.

Ông lão tội nghiệp sẽ tuyệt vọng đến mức nào nếu biết được điều kinh khủng này, khi mà sự thật có thể bị tiết lộ bởi một nhà buôn tranh đột ngột tìm đến hỏi mua vài bức trong bộ sưu tập của ông.

Nhưng nhà buôn tranh đã hết sức xúc động trước những lời khẩn cầu tha thiết của gia đình ông lão, và đồng ý nhập vai trong một màn kịch. Con người nhân hậu ấy đã làm tắt cả để che giấu sự thật và ông đã thành công.

Ông lão yêu tranh đã tiễn người khách bất ngờ của mình ra về với niềm tin nguyên vẹn trong trí óc và niềm vui vẫn lấp lánh trong đôi mắt mù lòa. Còn người buôn tranh, người diễn viên bất đắc dĩ, cái ông mang về sau chuyến viếng thăm ấy không phải là một bức tranh cổ quý hiếm mà là một bài học về tình yêu thương của những con người khốn khổ.

Bạn có thể nói: “Đôi khi không phải sự thật mà là những lời nói dối đã giúp ta sống tốt hơn”. Nhưng tôi nghĩ rằng đằng sau những lời không- trung- thực đó, chính tấm lòng chân thành, sự đồng cảm sâu sắc xuất phát từ trái tim mới làm nên điều kỳ diệu.

LỜI HỨA

Chúng tôi đứng dưới chân núi ngược nhìn lên ngọn Shasta và thấy bầu trời tràn ngập những vì sao sáng ngời. Ở đây, ngoài đội chúng tôi ra, còn có một chiếc lều đơn của một anh chàng khoảng chừng hăm hai tuổi, dựng trên một ụ tuyết gần đó.

Thỉnh thoảng, tôi liếc nhìn sang và thấy anh chàng đang gói ghém đồ đạc chuẩn bị cho buổi leo núi sáng hôm sau. Anh ta đặt vào túi một chiếc hộp nhỏ trước, rồi đến hai cái chai và phần ăn trưa. Bất gặp tôi đang nhìn mình, anh ta đưa tay lên vẫy vẫy. Tôi cũng chào đáp lễ rồi quay lại với công việc chuẩn bị của mình.

Buổi sáng, mặt trời mọc lên trong buổi bình minh trời hanh khô và lạnh buốt. Sau khi ăn sáng, chúng tôi hăm hở chuẩn bị chuyến leo núi của mình. Tôi đi cuối cùng, theo sau những người khác, bước những bước chân thật chậm và cẩn thận.

Một lúc sau, anh bạn trẻ ở lều bên cạnh bắt kịp tôi và đề nghị được đi chung với tôi. Tôi hơi do dự. Thật sự tôi chẳng muốn có một người bạn đồng hành tí nào. Ngoài ra, tôi còn để ý thấy bước chân của anh ta hơi khập khiễng, không chắc anh ta có thể leo lên đến đỉnh hay không nữa. Tôi chẳng muốn bỏ dở mọi nỗ lực chinh phục đỉnh núi của mình chỉ để giúp anh ta.

- Tôi rất vui khi có bạn đồng hành. - Tôi trả lời bất chấp mối nghi ngại của mình.

Anh ta tên là Walt, anh ta kể cho tôi rằng đây là lần thứ ba anh ta thử leo lên đỉnh ngọn núi này.

- Năm tôi mười hai tuổi, cha tôi dẫn tôi đến đây và đó là chuyến đi đầu tiên của tôi, nhưng khi đó thời tiết quá xấu, nên chúng tôi buộc lòng phải quay trở lại.

Rồi anh ta dừng lại, mỉm cười một cách tự hào:

- Cha tôi là một người đàn ông tuyệt vời và là một tay leo núi cừ khôi.

Tôi im lặng bước ngang qua một lối đi ngắn. Anh bạn trẻ lại tiếp tục:

- Tôi sinh ra với một chút khuyết tật ở chân trái, nên tôi luôn gặp khó khăn trong đi lại và chạy nhảy. Thế nhưng, cha tôi không để cho

chuyện đó cản trở tôi. Khi tôi chỉ còn là một đứa trẻ bé tí, cha đã dẫn tôi đi câu cá. Tôi còn nhớ như in cái lần đầu tiên tôi thả lưới câu xuống và kéo lên được một con cá hồi. Cha tôi cứ khẳng khẳng rằng tôi có thể tự làm sạch con cá đó. Và nó chính là con cá ngon nhất mà tôi từng được ăn.

Chúng tôi cùng dừng lại bên lối mòn để đeo các móc sắt vào. Và khi chúng tôi leo lên cao hơn, anh ta lại tiếp tục câu chuyện của mình.

- Khi tôi được chín tuổi, cha bắt đầu đưa tôi đi leo núi. Chân tôi đã dần cứng cáp hơn và cuối cùng thì cũng theo kịp ông. Hè năm ngoái, ông gọi điện rủ tôi thực hiện cuộc chinh phục đỉnh Shasta này một lần nữa. Từ khi cha mẹ tôi ly hôn, tôi chẳng còn mấy dịp gặp ông, nên khi có cơ hội là tôi chớp lấy ngay.

Walt dừng lại, nhìn xuống mấy túp lều bên dưới.

- Chúng tôi đã dựng lều ngay tại chỗ chiếc lều của tôi ở bên dưới kia. Cả hai chúng tôi chẳng vội vàng gì, chúng tôi chỉ muốn hai cha con có nhiều thời gian được ở bên nhau hơn. Ông bảo với tôi rằng tất cả những gì ông mong muốn là được sống cùng với các con và các cháu của mình. Rồi cha tôi đã im lặng rất lâu, gương mặt ông lộ rõ nét đượm buồn.

Tôi không nói gì, để giành hơi sức để tiếp tục leo lên. Rồi chúng tôi lên đến một đoạn dốc trơn trượt, nhỏ hẹp, và đầy băng tuyết. Lúc ấy, dường như tôi chẳng còn nhận ra tất khắp khiêng ở chân anh ấy.

Anh ta hỏi tôi:

- Sao anh không đi trước? Tôi còn nhớ tại chỗ này thường hay có đá lở. Tôi không muốn mình làm rơi đá trúng người anh đâu.

Mười phút sau, chúng tôi dừng lại để nghỉ ngơi một lát. Lúc đó, tôi mới được biết anh ta tròn hai một tuổi, đã lập gia đình, và có một đứa con mới được ba tháng tuổi.

- Lần trước, tôi và cha cũng leo tới đoạn này thì tôi bị trở ồm rất nặng không thể tiếp tục được. Cha đã vác tôi trên lưng và không biết bằng cách nào mà hai cha con đã xuống được bên dưới trước khi ông gọi cấp cứu. Sau đó, đội tìm kiếm cứu hộ đã đưa tôi đến bệnh viện. Và hai cha con tôi đã hứa là sẽ tiếp tục cuộc hành trình dang dở đó vào một lần khác.

Walt lại nhìn xuống bên dưới, cố giấu đi dòng nước mắt.

- Nhưng chúng tôi đã không thực hiện được lời hứa. Cha tôi đã qua đời hồi tháng trước.

Sau một phút tưởng nhớ, chúng tôi lại tiếp tục tiến lên. Khi gần đến

đỉnh núi, chúng tôi dừng lại nghỉ một lần nữa trên một mỏm đá nhỏ. Bầu trời thật trong xanh, mặt trời tuy ở cao vút nhưng tôi có thể cảm nhận được hơi ấm của nó lan tỏa khắp nơi.

Cách đó vài mét, Walt ngồi trên một tảng đá, hai tay cẩn thận mân mê chiếc hộp nhỏ mà anh ta đã gói ghém tối qua, miệng thầm thì:

- Lần này thì chúng ta đã làm được rồi cha à. Lần trước, cha đã cống con, lần này thì đến lượt con.

Rồi Walt đột ngột đứng dậy. Từ từ tiến lên đỉnh núi không nói thêm lời nào. Tôi nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Walt lúc anh ấy bước ngang qua tôi, gương mặt anh ngời sáng với nụ cười hạnh phúc trên môi. Tôi lặng lẽ bước theo anh ấy.

Cuối cùng, khi lên đến đỉnh, Walt cẩn thận quỳ xuống, kính cẩn lấy chiếc hộp trong túi ra. Anh ta đào một cái lỗ sâu khoảng ba bốn tấc dưới lớp tuyết, rải một ít tro của cha mình vào đó, lấp hố lại, rồi đắp những hòn đá chung quanh tạo thành một ngôi mộ nhỏ nhỏ. Rồi anh ta đứng dậy, lần lượt quay mặt mình về bốn phía và rải hết phần tro còn lại.

Gương mặt Walt tuy đầm lệ nhưng lộ rõ niềm hạnh phúc và chiến thắng. Anh ta tung nắm tro cuối cùng vào trong gió rồi hét lên:

- Chúng ta đã làm được rồi, cha ơi, chúng ta đã làm được! Cha hãy yên nghỉ trên đỉnh núi của chúng ta, cha nhé! Rồi mai này con sẽ quay trở lại và mang theo cháu nội của cha cùng đến để cháu được gặp ông nội một lần nhé!